149481

V 21195 L36
N32
149481

000

Approved by the Text Book Committee, Madras
Vide Fort St. George Gazette P. I. B. Page 169 dated 6—3—1923.

MADURA
NAICK KINGS

(From A. D. 1559 to ...)

Prepared to suit the ... Forms

13 AUG 1932

R. S. NARAYANASWAMI AYYAR, B. A., B. L.,
High Court Vakil, Madura.

S. SWAMINATHAN,
...HER : : MADURA.

[Price 0—6—0.

V21195 L36.
N32
149481

மதுரை நாயக்க அரசர்கள்

13 AUG 1932

இது

R. S. நாராயணசாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல்.,

எழுதியது.

துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது.

மதுரை,
வி. சூ. சுவாமிநாதன்,
வெளியிட்டது.

காபிரைட்]

[விலை 0—6—0.

149681

Printed at the
RAJA PRESS, Madura : 32.

3688

Second Impression. 1000 Copies.

INTRODUCTION.

I have been asked to write an introduction to Mr. R. S. Narayanaswami Aiyar's '*Nayak Kings of Madura*" and perhaps the best way of discharging that pleasant though difficult function is to prepare the path of the reader to the eventful period when the Nayaks held sway over Madura. Everyone knows of the great antiquity of the Kingdom of Madura, which at the dawn of South Indian History had already come to be ruled over by the Pandyas. The *Mahavamsa*, the well-known Ceylon Chronicle, states that Vijaya, the first King of Ceylon, who should be assigned a date not far removed from 500 B. C., was the son-in-law of a Pandya King. Megasthenes, the great ambassador at the court of Chandragupta (about 300 B. C.) mentions the Pandya Kingdom. In one of Asoka's inscriptions, the Pandya Kingdom is mentioned as one of the independent states of the South to which he sent missionaries to preach Buddhism. The Hathigumpa inscription of Kharavela (about 100 B. C.) conveys the interesting information that the Pandya King, who was Kharavela's friend sent pearls and 'elephant ships' as presents to that well-known Monarch of Kalinga. It is stated that the Indian embassy to the Roman Emperor Augustus, that is mentioned by Strabo (A. C. 20) was sent by the Pandya King. Pliny (A. C. 77) mentions the 'Pandian' ruler and

his 'emporium of Modoura.' Ptolemy (A. C. 140) refers to 'Modoura the Kingdom of the Pandion.' Ancient Tamil literature of the Sangam period gives us a picture of the Pandiya Kingdom, which appears to have attained a very high degree of civilization, and of Pandya-Kings, who besides being great warriors were also great rulers. They were patrons of learning and not infrequently the scions of the royal house who could 'sweetly make and sweetly sing.'

Inscriptions tell us that about the close of the 6th century A. C., the Pandyas came in conflict with the Pallavas; and from both inscriptions and Tamil literature, we note that Nandivarman Pallava Malla gained victories over the Pandyas at Mannai and Nenmali (Vide Periya Tiru Moli II 9) in the 8th century. In the 9th century, the Pandyans became ascendant and apparently exercised control over the Chola territory (South Indian Inscriptions II, 364); and at Tiruppiambiam they won a victory over the Gangas (S. I. I. II. 381) According to the Mahavamsa, they also invaded Ceylon in the time of the Singhalese King Sena I. However, at the close of the century, the Cholas would appear to have regained their power; and in the reign of Parantaka I (first half of the 10th century) the proud Pandyas for the first time appear to have fallen definitely under the supremacy of the Cholas. (Epi. Ind. V, 42; S. I. I. II. 379). The reverse that the Cholas sustained in a battle near Arkonam which they fought against the Rashtrakutas about 949 A. C. was taken advantage of by the Pandyas, who rose in rebellion and defeated the Chola Aditya Karikala; but soon after, Rajaraja I (985—1013) again brought them into subjection, and the individuality of the Pandya was so completely wiped out that the very Pandya Kingdom came to be known as Rajaraja-Pandi-Nadu. The attempt of the Pandyas to throw off the Chola supermacy, in which they were assisted by the Chera King and the King of Ceylon, appears to have signally failed (S. I. I. III. 37 and 53).

Early in the 13th century the power of Cholas began to decline, and this enabled the Pandyas to establish themselves at Madura as independent ruler for about a century. All accounts agree in extolling the wealth, splendour and importance of the Pandya Kingdom during this period. It seems to have extended from Quilon to Nellore. Marco Polo tells us that Kayalpattinam was then a great emporium of extensive sea-borne trade. We find that during this period, the Pandya King sent an embassy to the famous Kubla Khan, the Mougol Emperor (1233 A. C.) However, the canker of demoralization had already begun to eat into the vitals of the Pandya dynasty; and when at the beginning of the 14th century, a dispute about succession to the throne arose, one of the claimants sought the help of Allauddin, the Emperor of Delhi. This led to the well-known invasion of southernmost India by Malik Kafar

in 1310. He sacked Madura, and all but razed the famous temple to the ground. This invasion, which had been wantonly sought, so completely demoralized the Pandya Kingdom that it never afterwards regained its independence. Shortly afterwards, the Chera King invaded and conquered Madura, where he was crowned. King (Epi. Ind. IV 146). Subsequently, a Musalman dynasty usurped the throne, and ruled for about 50 years, when it was overthrown by Kampanna of the Vijayanagar Kingdom in 1365 (Epi. Ind. VI 324); and since then Madura was governed under the suzerainty of the Hindu Kingdom of Vijayanagar.

About 1532, the King of Travancore invaded the Pandya territory and defied Vijayanagar. Achyuta, who was then the king of Vijayanagar (1530—42) consequently organized an expedition into Southern India through which he marched in triumph, and planted a pillar of victory in the Tambravarani. He cemented his relations with the Pandya by marrying the latter's daughter.

We are now within sight of the Nayak dynasty of Madura which was founded in 1559, and which ruled for nearly two centuries, till Madura fell into the hands of Chanda Sahib in 1736. The origin of the dynasty and its doings are narrated by Mr. R. S. Narayanaswami Aiyar with clearness and precision in the following pages which I heartily commend to all lovers of Madura and its ancient and eventful history. I may add that the romantic element in the origin of the dynasty has already been seized upon for the production in Tamil of two very excellent plays by two gifted Tamil poets and scholars, Pandit Sriman C. S. Muthuswami Aiyar of the Kalyanasundram High School, Tanjore, and Pandit Sriman Gopalakrishna Aiyar of the Madura College, Madura; and I cannot help expressing the hope that there will be found among the readers of Mr. R. S. Narayanaswami Aiyar's account of the rule of the Nayak kings, some, endowed with the requisite gift of sympathy, imagination and charm of literary expression who will, invest the outstanding figures of the Nayak period.- Viswanatha, Aryanayakam, Tirumalai and Mangammal with the flesh and blood of life and make them glow in the pages of historical novels or romances. In expressing this wish, I am not unaware that the estimate of that great European Missionary Dr. Caldwell, is not very flattering to the memory of the Nayaks. In his *History of Tinnevelly* he writes: "Judged not merely by modern European standard of right and wrong, but even by the standards furnised by Hindu and Mohamedan book of authority, the Nayakans must be decided to have fallen far short of their duty as rulers. Their reigns record little more than a disgraceful catalogue of debaucheries, treacheries, plunderings, oppressions, murders and civil commotions, relieved only by the factitious splendour of gifts to temples, idols and

priests, by means of which they apparently succeeded in getting the Brahmans and poets to speak well of them, and thus in keeping the mass of the people patient under their misrule". The learned bishop has certainly succeeded in tarring with one touch of his brush all imaginable persons—kings, priests, poets and people — whom in his abundant charity he regards only as knaves or fools; but his sweeping condemnation cannot in the light of facts of history be accepted, as unprejudiced. Indeed we may well linger with affection over the memory of Viswanatha, whose invincible loyalty was so sweetly wedded to high pious fidelity, who mindful of the sage advise of the ancient Tamil poet to

> Increase the reservoirs for water made,
> And bind the water, and supply to fields
> Their measured flow.
>
> (Purananuru 18)

led channels from the Vaigai to water the country, over which he founded smiling villages, and with the help of his able minister Aryanayaka Mudali, whose equestrian statue in the 1000 pillared Mantapam is still adorned with garlands by worshippers at the Madura temple, restored order in the land and effected many administrative improvements. Again, apart from his political doings, about the wisdom of some of which, opinions will differ to, us, Tirumalai, who made Madura the

capital, and whose public buildings, including the temple, the splendid palace and that great Art Gallery of Indian sculpture, the *Pudu Mantapam*, have been aptly described as "works of really royal magnificence", cannot fail to appeal to our finer susceptibilities, and our sense of admiration for the grand and the beautiful. Mangammal too, whose memory is still green through out the land for her innumerable roads and avenues, temples, tanks and choultries, cannot cease to be dear to the Indian mind, which will never fail to invest the noble lady with radiances. The doings of these and other Nayak rulers are described in this little book in simple language, and with faithful adhesion to history so far as it is now known; and the author, whose activity for the furtherance of Tamil and the diffusion of knowledge among the Tamil people is manifold, deserves thanks for this fresh attempt to convey reliable information to Tamilians about one of the most fascinating chapters in the story of their land.

K. G. Sesha Aiyar,
(B. A., B. L., M. R. A. S.)
High Court Judge.

TRIVANDRAM.

முகவுரை

நவீன நாகரீக பாஷைகளென, இப்போது, பேர் பெற்று விளங்கும் பாஷைகளெலாம் 'இருந்தனவோ' என்று சொல்லக்கூடிய முற்காலம் முதல் சிறப்புற்றோங்கிய சில பாஷைகளில் நமது தமிழ் பாஷையொன்று. அப்படிப் பட்ட நமது தாய் பாஷை இப்போது சற்று பெருமை குறைந்திருக்கக்காரணமென்ன?

"கால தேச வர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கவாறு மனிதரின் நடையுடை பாவனைகளும் மாறிவருவது போல பாஷைப் பெருமையும் பல காரணங்களைத்தழுவி இருக்கின்றது. அக்காலத்து ஆசார விவஹாரங்களுக்குத் தக்கவாறு நமது முன்னோரும் நமது பாஷையில் பல நூல்களியற்றி இருக்கின்றனர். இப்போது நமது பள்ளிக்கூடங்களில், நவீன நாகரீகத்துக்கேற்ற பல புஸ்தகங்கள் பாடமாய் வைத்திருக்கின்றனர். அவைகளை விசேஷமாய் ஆங்கிலத்திலேயே கற்பித்து வருகிறார்கள். வயிறு நிரம்ப உண்ணச்சோறு கிடையாத அவ்வளவு எளிமை நிலையாயுள்ள நமதுதேசத்தில் எல்லோரும் ஆங்கிலங்கற்கத்தக்க பொருளும், சௌகரியமும், அமையுமா? தமிழ் பாஷையிலேயே கற்பிக்கலாமென்றாலோ, தமிழில் தக்க முதல் நூல்களும், வழி நூல்களுமில்லையே?" என்று ஒரே வார்த்தையில் ஆட்சேபித்து விடுகிறார்கள். இது ஒரு பெருங்குறையே! ஆயினும் தீராக்குறையல்ல. இக்குறையைத்தீர்க்க நமது தமிழறிஞர் பலர் பல நூல்கள் இயற்றிவருகிறார்.

நானும், **நாயக்கர் வம்சத்தரசர், செல்வநூல், ரஸாய[illegible] நூல், இந்துதேசக் காலக்குறிப்புகள்,** என்ற நூல்களை என்

சிற்றறிவுக்கெட்டியவரை ஒருவாறு இயற்றினேன். மதுரைத்
தமிழ்ச்சங்கம் செந்தமிழாசிரியர் அபிமானத்தால் செடி
நூல்களும், மாதந்தோறும் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில்
பிரசுரமாகின. பாஷாபிமானத்தால் இவ்வாறு செய்யத்
துணிந்தேனே யொழிய பாஷைத்திறமையாலல்ல. ஆயிரம்
வருஷ ஆங்கில சரித்திரத்தையும், ஐரோப்பா சரித்திரத்தை
யும், பரீக்ஷைக்குப் படித்து உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல்
விடையளிக்கத் திறமைவாய்ந்த நமதுதேச அறிஞர் 100-வரு
ஷத்துக்குமுன் 'மதுரையின் நிலைமை என்ன?' என்றால் பதி
லுரைக்கமாட்டாது விழிக்கின்றனர். அது நமது கல்விமுறை
யிலுள்ள குற்றமே யொழிய அவ்வறிஞர் குற்றமல்ல. நமது
முன்னோர் பெருமையும், நமது தேச முற்பெருமையும்,
அறிந்து உணர்ந்து, ஆனந்திக்க இயலாதவர்க்குத் தற்
பெருமையு மிருக்கமாட்டாது. தற்காலத்தில் தற்பெருமை
யில்லாதோர்வாழ்வு என்ன வாழ்வு? யந்திரங்களைப் போலே
வேலைசெய்து தினந்தோறும் காலட்சேபம் செய்துவருவதே
நமது சிறந்த தொழிலாய் விடுகிறது.

'மதுரை நாயக்க அரசர்' என்ற இச்சிறு சரித்**திரம் கி. பி. 1559** முதல் 1730 வரையுள்ள பாண்டியதேசச் **சரித்திரத்தைக்** கூறுகின்றது.

இதை யபிமானித்து அழகிய முகவுரை எழுதிய **திருவனந்தபுரம்** ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜ் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ **கே. ஜி. சேஷய்யர் அவர்களுக்கு** மனமுவந்த வந்தனமளிக்கிறேன்.

R. S. நாராயணஸ்வாமி ஐயர்,
பி. ஏ., பி. எல்.

மதுரை.

புதுமண்டபத்தூண் சிலைகள்.

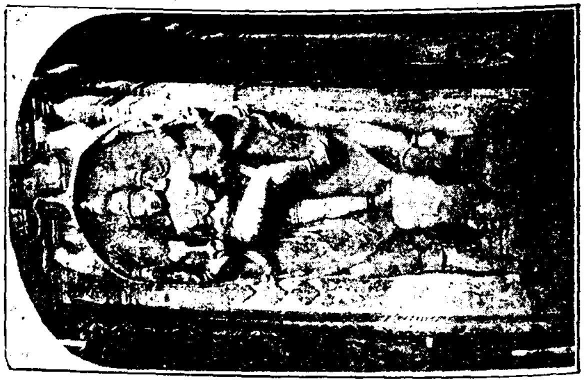

கஜஸம்ஹார மூர்த்தி.

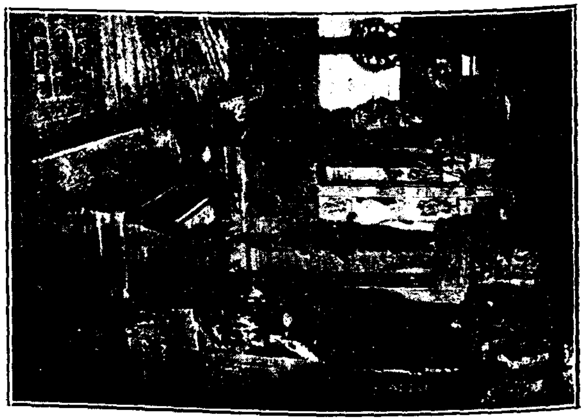

பார்வதி கல்யாணம்.

மதுரை நாயக்க அரசர்கள்.

நாயக்கர் வம்ச ஸ்தாபனம்

(1559—1736)

கிறிஸ்து பிறந்து 16-ம் நூற்றுண்டின் நடுவில் பாண்டிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த **சந்திரசேகரபாண்டியன்** மதுரையில் பட்டந்தரித்தான். அக்காலத்தில் மதுரை ராஜ்யம் க்ஷீண தசையடைந்து பல வேற்றரசர்கள் ஹிம்ஸைக்குட்பட்டுக் கடைசியாய் விஜயநகர ஸமஸ்தானத்திற்கு ஓர் சிற்றரசாகவும் ஆய்விட்டது. பாண்டிய அரசர்கள் பலஹீனர்களாகவும் தங்கள் அரசைத் தாங்களே காப்பாற்றிக்கொள்ள வலிமையற்றவர்களாகவும் ஆய்விட்டார்கள். இந்தநிலைமையில் முற்கூறிய **சந்திரசேகரன்** பட்டத்துக்குவந்தான். அக்காலத்தில் விஜயநகர ராஜ்யத்தில் **ராமராஜா** அரசாண்டுகொண்டிருந்தார்.

சுமார் 1557-ம் ஆண்டில் தஞ்சையிலரசாண்ட வீரசேகரசோழன் மதுரைமீது படையெடுத்துவந்து பாண்டியன் மீது வெற்றிபெற்றுப் பாண்டியநாட்டைத் தனது ஆதீனத்திற்குட் படுத்திக்கொண்டான். சந்திரசேகரபாண்டியன் தன் மகனுடன் தப்பியோடி விஜயநகரம் சென்று ராமராஜனைத் தஞ்சமடைந்தான்.

ராமராஜன் அபயம்கூறி, உடனே ஒரு பெருத்த சேனையைத் தன் தளகர்த்தன் **நாகமநாயக்கனுடன்** அனுப்பினான். **நாகமன்** தஞ்சைமன்னனை வென்று மதுரைக்கோட்டையை

யும் மதுரை ராஜ்யத்தையும் கைவசப்படுத்திக்கொண்டான். பிறகு தன் அரசன் கட்டளைப்படி பாண்டியராஜ்யத்தைச் சந்திரசேகரனிடம் ஒப்புவிக்காமல், தானே சுவாதீனமாய் அரசாள ஆரம்பித்துவிட்டான்.

இத்துரோகத்தையறிந்த **ராமராயர்** அதிககோபங் கொண்டு தன் சபையோரை வரவழைத்து நாகமன் செய்த துரோகத்தை யவர்களுக்கு அறிவித்து "அத்துரோகியின் சிரசைக்கொய்துவரக்கூடிய திறமைவாய்ந்தவர் இச்சபையில் ஒருவருமில்லையா?" என்று கோபத்துடனும் ஆத்திரத்துடனும் வினவினான். அங்குள்ளோர் ஒருவரையொருவர் பார்த்தாரே யொழிய ஒருவராவது பதிலுரைக்கத் துணியவில்லை. இந்நிலைமையில் அதி ஆச்சரியமான சம்பவம் ஒன்று நேர்ந்தது. துரோகி நாகமன் புதல்வனான **விசுவநாத நாயக்கன்** சபைநடுவே எழுந்துநின்று தான் அக்காரியத்தைச் செய்வதாய் அரசனுக்கு அறிவித்தான். அரசன் முதலில் அவன்மீது சந்தேகங்கொண்டபோதிலும் பிறகு விசுவநாதன்மீது நம்பிக்கைகொண்டு தக்கசேனையுடன் அவனை அனுப்பினான். விசுவநாதன் மதுரைமீது படையெடுத்துச்சென்று தன் தகப்பனைத் தோற்கடித்து அவனைச் சிறைபிடித்துவந்து ராமராஜனிடம் ஒப்புவித்தான். ராமராஜன் மிக்க சந்தோஷத்துடன் விசுவநாதனைநோக்கி "உனக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் அதைக்கூறுவாயாகில் நான் மனமுவந்து அளிக்கின்றேன்" என்றான். விசுவநாதன் தன் தகப்பனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை யளிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அவ்வாறே நாகமனைக் கொல்லாது விட்டுவிட்டான்.

அத்துடன் கலகமும் ஒடுங்கிவிட்டது. 1599-ம் ஆண்டில் பாண்டியராஜனை மதுரை ராஜ்யத்தரசனாக முடிசூட்டி விசுவநாத நாயக்கனை விஜயநகர ராஜ்யப் பிரதிநிதியாகவும் பாண்டியனுக்கு உதவியாகவு மிருந்து மதுரையைப் பரிபாலனம் செய்துவரும்படி ராமராஜன் நியமித்தான்.

விசுவநாத நாயக்கன்.

(1559—1563)

முற்கூறியவாறு பாண்டியராஜனுக்கு உதவியாகவும் விஜயநகர பிரதிநிதியாகவும் விசுவநாதன் மதுரையைப் பரிபாலித்துவந்தான். தனது சௌரியத்தாலும் ஆட்சித்திறமையாலும், கலகக்காரரையெல்லாம் அடக்கி எங்கும் அமைதியை நிலைநாட்டினான். பாண்டியர்கள் கேவலம் பேருக்கு மாத்திரம் சிலகாலம் அரசர்களாயிருந்தார்கள். மதுரை ராஜ்ய பரிபாலனமுழுமையும், விசுவநாதனாலும் அவனுக்குப்பின் வந்த நாயக்கர்களாலுமே நடத்திவரப்பட்டது.

பொதுநன்மைகள்

விசுவநாதன் காலத்தில் தேசத்தின் நன்மையான காரியங்கள் பல செய்யப்பட்டன. இவனுக்கு உதவியாய் இவனுடன் ஒத்துத் தர்மசிந்தனையுடன் வேலைசெய்தவர் **ஆரியநாயக முதலி** என்பவர். இவர் தாழ்ந்தநிலைமையிற் பிறந்து விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தில் உயர்ந்த பதவிக்குவந்தவர். விசுவ

நாதனுக்கு உதவித்தளகர்த்தராய் மதுரைமீது படையெடுக்கையில் வந்தவர். விசுவநாதன் பிரதிநிதியானதும் ஆரியநாயக முதலி விசுவநாதனின் *தளவாய் ஆகநியமிக்கப்பட்டார்.

துன்பமேற்பட்ட காலங்களில் தங்கள் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போயிருந்த குடிகளெல்லோரும் திரும்பிவந்து விவசாயம், வியாபாரம், கைத்தொழில் முதலான தத்தம் தொழில்களைச் செய்யத்தொடங்கினார்கள். சிறிதுகாலத்திற்குள் தேசமெங்கும் செல்வமும் செழிப்பும் தழைத்தோங்கின. ஆலயங்களும்அக்கிரகாரங்களும் ஆங்காங்கு நிர்மிக்கப்பட்டன. வைகையாற்றில் முற்காலத்தில்கட்டப்பட்டுள்ள பேரணை, சிற்றணையென்பவை இவர்களாலேதான் கட்டப்பட்டதென்று எண்ணஇடமிருக்கின்றது. வைகையாற்றில் அநேகம் பாசனக் கால்வாய்கள் வெட்டி நீர்வளமில்லாதிருந்த பலபாகங்களை நீர்வளமுடையதாக்கினார்கள்.

திருச்சிராப்பள்ளி, ஸ்ரீரங்கம், ராமேஸ்வரம், முதலான ஸ்தலங்களுக்குப்போகும் மார்க்கங்களெல்லாம் கள்ளர்பயத்திற்குட்பட்டிருந்தன. அதையடக்குதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை விசுவநாதனும், ஆரியநாயகனும், செய்தார்கள். தஞ்சை மன்னனுக்கு **வல்லம்** கோட்டையைக் கொடுத்துத் திருச்சிராப்பள்ளியைப் பரிவர்த்தனையாய்ப்பெற்று, அதன் கோட்டையைப் பலவிதமாய்ப் பலப்படுத்தினார்கள்.

---

* குறிப்பு:—தளவாய், ராணுவத்தொழிலும் மந்திரித்தொழிலும் கூடிய உத்தியோகம்.

ஆங்காங்கு பலவிடங்களில் தக்க பாதுகாவல் செய்து கள்ளர்பயத்தை நீக்கினார்கள். யாத்திரை செல்பவர்கள் நிர்ப்பயமாய்த் தேசஸஞ்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

திருநெல்வேலி. விசுவநாதன் இவ்வாறு திருச்சிராப்பள்ளிச்சீமையைச்சீர்ப்படுத்திக்கொண்டிருக்கையில் தளவாய் ஆரியநாயகமுதலி திருநெல்வேலிபிரதேசத்தைச் சீர்ப்படுத்தச் சென்றான். "பஞ்சபாண்டவர்கள்" என்று பெயர் வஹித்த ஐந்து தலைவர்கள் திருநெல்வேலி **கயத்தார்** என்னும் நகரத்தில் ஸ்வாதீனமாய் ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு நாயக்கர் அதிகாரத்தைத் தடுப்பதாய்ச் சபதம் செய்தார்கள். மதுரையிலாண்ட சந்திரசேகரின் பாட்டனுடைய தாசி புத்திரர்கள் என்றும், இவர்கள்வஞ்சனையால்தான் சந்திரசேகரன் ராஜ்யத்தைவிட்டோடி விஜயநகரத்தரசனைத் தஞ்சமடைய நேர்ந்ததென்றும் சொல்லுவதுண்டு. ஆரியநாயகமுதலி பலமுயற்சி செய்தும் பயன்படவில்லை. இச்செய்திகேட்ட விசுவநாதன் பெருத்தசேனையுடன் திருநெல்வேலிக்கு விரைந்துசென்றான். தலைவர்கள் எதிர்த்துப் போர்புரியப் போதுமான சேனையும், பணமுமில்லாதவர்களானதால், காடுகளில் மறைந்திருந்து, சௌகரியமானபோது திடீரென்று தாக்குவதும், ஓடிப்போவதுமாயிருந்து விசுவநாதன் சேனையைப் பலவாறு உபத்திரவப்படுத்தி வந்தார்கள்.

விசுவநாதன் ஒரு யுக்தி செய்தான். தலைவர்கள் ஐவரும் ஒன்றுகூடித் தன்னோடு சண்டையிட்டு அவர்கள் ஜயித்தால் அவர்கள் ராஜ்யத்தை யவர்களே ஆளவிட்டுவிடுவதாயும், தான் ஜயித்தால் அவர்கள் ராஜ்யத்தை இழந்துவிட

வேண்டுமென்றும், சொல்லியனுப்பினான். ஐவரும், தங்[illegible] ஒருவரே சண்டை செய்ய முன்வருவதாய்ச்சொல்லி அந்த நிபந்தனைகட்குட்பட்டார்கள். பிறகு நடந்த அந்தக்கொடிய யுத்தத்தில் ஐவர் தலைவன் மரணமடைந்தான். ஒப்பந்தப்படி மற்ற நால்வரும் தங்கள் ராஜ்யத்தை இழந்து பரதேசஞ் சென்றார்கள். இவ்வாறு திருநெல்வேலிச் சீமையும் மதுரை நாயக்கர் ஆட்சிக்குட்பட்டது.

பாளையக்காரர்கள்

நாயக்கர் வருவதற்கு முன்னமேயே, மதுரை ராஜ்யத்தில் அநேக பிரதேசங்களை அநேக தலைவர்கள் என்ற சிற்றரசர்கள் ஆண்டுவந்தார்கள். இவர்கள் மதுரை அரசாட்சிக்குட்பட்டவர்களாய் மதுரைஅரசர்க்குக் கப்பம் செலுத்தியும் வேண்டும்போது சேனையுதவி புரிந்தும் வந்தார்கள். முற்கூறியவாறு பாண்டிய வம்சம் வரவர க்ஷீணதசை யடைந்தபோது இத்தலைவர்கள் ஸ்வாதீன மடைந்து கப்பங்களை சரியானபடி செலுத்தாமலும் நாடுகளில் கலகங்கள்செய்தும் வந்தார்கள்.

விசுவநாதனுக்கு முன்னமே, மகமதியர்கள்உபத்திரவம் பொறுக்கால் ஆந்திர தேசத்தினின்றும் அநேக நாயக்கர்கள் ஓடிவந்து, பாண்டிய தேசத்தில் குடியேறி யிருந்தார்கள். விசுவநாதனுடன் வந்தவர்கள் பலர். இவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் ஜாதியான விசுவநாதனிடம் விசுவாசமாயும், [illegible] மாயுமிருந்தார்கள். விசுவநாதனும், **ஆரியநாயகமுதலி** [illegible] மதுரை ராஜ்யத்தை 72-பாளையப்பட்டுகளாகப் பிரித்து மு[illegible]

ணிருந்தவரில் யோக்கியமானவரை அவரவர் ஸ்தானத்தில் உறுதிப்படுத்தினதுடன், மற்றப்பாளையங்கள் ஒவ்வொன்றி லும், ஒவ்வொரு நாயக்கத்தலைவனை நியமித்தார்கள். தத் தமக்கு அளிக்கப்பட்ட ஜமீனை (பூமியை) ஆளுவதும், நாயக் கர் ராஜாங்கத்திற்கு வருஷந்தோறும் வரி செலுத்துவதும், யுத்தகாலத்தில் சேனையுதவி செய்வதுமே இவர்களுக்குக் கடமை. இவர்கள்தான் ***ஜமீன்தார்கள்** என்றும் **†பாளையக் காரர்கள்** என்றும் சொல்லப்படுவார்கள். நல்ல எண்ணத் துடன் செய்த இவ்வேற்பாடானது, பின்பு நாயக்கர் வம்சம் பலஹீனமடைந்தபோது, மதுரை சமஸ்தானத்திற்கே உபத் திரவமாய் முடிந்தது என்றே சொல்லலாம்.

முற்கூறியவாறு விசுவநாதன் காலத்தில் திருச்சிராப் பள்ளி, மதுரை, திருநெல்வேலி, என்னும் மூன்று ஜில்லா பாகங்களும் மதுரை நாயக்கர் ஆட்சிக்குட்பட்டுக் கலகங்க ளெல்லாம் நீங்கி அமைதி நாட்டப்பட்டுச் செல்வச் சீருடன் செழித்தோங்கத் தலைப்பட்டன. இவ்வாறு அமைதியுடனும், சிறிது தன் தளவாய் ஆரியநாயக முதலியின் உதவியுடனும், சிறிது காலம் அரசாண்டு **விசுவநாதன் 1563**-ம் வருஷம் மார்கழி மாசக் கடைசியில் மரணமடைந்தான்.

---

* ஜமீன்—பூமி, க்ஷேத்திரம் ஜமீன்தார்—பிரதேச சுவான்தார்.

† பாளையம்—சேனை, பாளையக்காரன்-சேனைத்தலைவன்.

2. குமாரகிருஷ்ணப்ப நாயக்கன்

(1563—1573)

1563-ம் ஆண்டில் விசுவநாத நாயக்கன் மகன் குமாரகிருஷ்ணப்பநாயக்கன் பட்டத்திற்குவந்தான். விஜயநகர சமஸ்தானத்தின் மீது மகமதியர் படையெடுத்து வருவதையறிந்து விஜயநகரத்துக்குதவியாய் மதுரைத்தளவாய் **ஆரிய நாயகமுதலி** சென்று விட்டார்.

தும்பிச்சி நாயக்கன் கலகம்

தும்பிச்சிநாயக்கன் 72 பாளையக்காரர்களில் ஒருவன். இவன் கலகஞ்செய்து மதுரைமீது படையெடுத்துவரும் வழியில் பரமக்குடிக்கோட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டான். குமாரகிருஷ்ணப்பன், தன் சேனைத்தலைவனான **பெரிய கேசவப்பன்** வசம் தக்கசேனையனுப்பக் கேசவப்பன் பரமக்குடி சென்று போர்புரிந்திறந்தான். பிறகு, கேசவப்பன் மகன் 18000 வீரர்களுடன் சென்று தும்பிச்சிநாயக்கனைத் தோற்கடித்து அவனைப்பிடித்து அவன் தலையை வெட்டி மற்றப் பாளையக்காரர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்ததோடு மதுரைக்கு அனுப்பினான். இத்துடன் பாளையக்காரர் கலகம் தொடக்கத்திலேயே அடங்கிவிட்டது.

கண்டிராஜன் போர்

தும்பிச்சிநாயக்கன் நண்பனான கண்டிராஜன் தன்னை இகழ்ந்துபேசினான் என்று கேள்விப்பட்டுக் குமாரகிருஷ்

ணப்பன் தக்க சேனையுடன் நவபாஷாணத்தின் வழியாய்க் கடலைத்தாண்டி இலங்கை சேர்ந்து கண்டிமீது படையெடுத்துச் சென்றான். கண்டிராஜன் தன் நாலுமந்திரிகளையும் எட்டுத்தேச நாதர்களையும் 40000 போர்வீரர்களுடன் மதுரைச்சேனையை எதிர்க்க அனுப்பினான். குமாரகிருஷ்ணப்பன் மிகுந்த சேனையை **மூலபலமாய்ப்** பின்னே நிறுத்திவிட்டு, 20000 போர்வீரருடன் கண்டிச்சேனையை எதிர்த்தான். கோரமான யுத்தம் நடந்தது. இருதிறத்திலும் மிகுந்தசேதம் ஏற்பட்டது. கடைசியில் மதுரைச்சேனை வெற்றியடைந்தது. கண்டி மந்திரிகளில் இருவரும் ஐந்து தேசநாதர்களும் சிறைப்பட்டார்கள். பிறகு கண்டிராஜன் 60000 சிங்களருடனும் 8000 காபிர்களுடனும் தானே போர்புரியவந்தான். கண்டிச்சேனை நாசஞ்செய்யப்பட்டுக் கண்டி ராஜனும் குமாரகிருஷ்ணப்பன் எய்த அம்பினால் இறந்தான். கண்டிநகர் நாயக்கராஜன் வசபட்டது. தன் மைத்துனனான **விஜய கோபாலநாயக்கனைக்** கண்டி பிரதிநிதியாய் நியமித்துவிட்டுக் குமாரகிருஷ்ணப்பன் மதுரை வந்து சேர்ந்தான்.

1565-ல் நடந்த தலைக்கோட்டை யுத்தத்தில் விஜயநகரச் சேனை மகமதியரால் தோற்கடிக்கப்பட்டதோடு விஜயநகர மன்னனாகிய ராமராஜனும் உயிரிழந்தான். விஜயநகரும் மகமதியரால் பாழாக்கப்பட்டது. அத்துடன் விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தின் பெருமையும் குலைந்துவிட்டது. அத்துடன் விஜயநகரத்திற்கு ஆதீனமான மைசூர்ராஜ்ய ஸ்ரீரங்க பட்டணத் தலைவனுக்கும், தஞ்சைநாடு **வீரராகவநாயக்கனுக்கும்,** மதுரைநாடு குமாரகிருஷ்ணப்பனுக்கும் அநேகமாய் ஸ்வாதீன

மாயின. ஆரியநாயகமுதலி தலைக்கோட்டைப்போரினின்றும் 1566-ல் மதுரைக்குத்திரும்பிவந்தான். அவனே இம்மூன்று தேசங்களுக்கும் தளவாயாக இருந்து காத்துவந்தான். தன் குடும்பத்தாரையும் நண்பரையும், காஞ்சீபுரத்துக்கடுத்த பெருநாட்டிலிருந்து வரவழைத்து மதுரைக்கடுத்த சோழவந்தானில் குடியேற்றினான்.

ஆரியநாயகமுதலியுதவியால், மதுரை ராஜ்யத்தில் கலகம், பஞ்சம் முதலான கொடுமைகளெல்லாம் நிவர்த்தியாயின. குமாரகிருஷ்ணப்பன், தேசக்ஷேமகரமான காரியங்களைச் செய்யத்தொடங்கினான். கிருஷ்ணாபுரம், கடயங் கிருஷ்ணாபுரம் என்னும் கிராமங்களைத் திருநெல்வேலியில் ஸ்தாபனம்பண்ணினான். அநேக ஆலயங்களையும், அக்கிரஹாரங்களையும் தடாகங்களையும் நிர்மாணம்செய்தான்.

இவ்வாறு செங்கோல் செலுத்திவந்து 1573-ல் குமாரகிருஷ்ணப்பநாயக்கன் மரணமடைந்தான்.

3. கிருஷ்ணப்ப (பெரியவீரப்ப) நாயக்கன் விசுவநாதநாயக்கன் II (1573—1595)

1573-ம் ஆண்டில் குமாரகிருஷ்ணப்பன் புதல்வர்கிருஷ்ணப்பன் என்ற பெரியவீரப்பனும் இரண்டாம் விசுவநாதநாயக்கனும் சேர்ந்து பட்டத்திற்குவந்தார்கள். ஆரியநாயகமுதலியே ராஜ்யகாரியங்களை நிர்வகித்துவந்தார்.

மாவிலிவாணராஜன் கலகம்

மதுரையில் முன் அரசாண்டு வந்த மாவிலிவான[illegible] வம்சத்தவர்கள் காளையார்கோவிலில் குடியேறியிருந்தார்[illegible]

அவர்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்ற கலகம்செய்ததாகவும், கலகம் அடக்கப்பட்டதாகவும் மாவிலிவாண ராஜனுக்குத் தக்கதண்டனைகொடுக்கப்பட்டதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 1595-ல் கிருஷ்ணப்பனும் அதற்கு முன்னமேயே விசுவநாதனும் காலஞ்சென்றார்கள்.

4. லிங்கய (குமாரகிருஷ்ணப்ப) நாயக்கன் விசுவப்பன் என்ற விசுவநாதநாயக்கன் III (1595—1602)

1595-ம் ஆண்டில் கிருஷ்ணப்பன் இறந்ததும் அவன் மக்கள் லிங்கயன் என்ற குமாரகிருஷ்ணப்ப நாயக்கனும், விசுவப்பன் என்ற மூன்றாம் விசுவநாத நாயக்கனும் சேர்ந்து பட்டத்திற்கு வந்தார்கள்.

1600-ம் ஆண்டில் ஆரியநாயகமுதலி மரணமடைந்தான். அவன் உள்ளவரை மதுரைராஜ்யமானது கன்னியாகுமரி முதல் வடக்கே வாலிகோண்டபுரம் வரைக்கும் கீழ்க்கடல்முதல் மேற்குமலைத்தொடர் வரைக்கும் பரவியிருந்தது. மதுரை நாயக்கர்கள் விஜயநகர ராஜவம்சத்தவர் ஆதீனத்தை அங்கீகரித்தே வந்தார்கள். இவன் இறந்ததும் மதுரையின் ஸ்வாதீனம் அதிகரித்துவிட்டது. மதுரை ஆயிரக்கால் மண்டபம் ஆரியநாயகமுதலியால் தான் கட்டப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறது. மதுரைப் பாளையக்காரர் ஏற்பாடு இவரால் தான் ஏற்பட்டது. மதுரைப் புதுமண்டபத்தில் இவர் உருவச்சிலையொன்று இருப்பதைப்பார்க்கலாம்.

1602-ம் வருஷம் வரை மதுரைப்பெருமாள் கோயில் வாயில்நிலைப்படியில் தோன்றும் சிலாநிரூபத்தால், விஜயநகர ஆதீனம் போகவில்லையென்று வெளியாகும்.

1602-ம் ஆண்டில் லிங்கயனும் அதற்குமுன்னமே விசுவநாதனும் காலம்சென்றார்கள்.

5. முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயக்கன் (1602—1609)

1602-ம் ஆண்டில் லிங்கயன் இறந்ததும், அவன் மகன் முத்துக்கிருஷ்ணப்பன் பட்டத்திற்குரியவனாயினான். ஆயினும் முத்துக்கிருஷ்ணப்பனது சிற்றப்பன் கஸ்தூரிரெங்கயன் என்ற ஒருவன், மதுரை ராஜ்யத்தை அபகரித்துக்கொண்டான். முத்துக்கிருஷ்ணப்பன் நண்பரில் சிலர் இதையறிந்து, கஸ்தூரிரெங்கயனைப் பட்டத்திற்குவந்த ஒருவாரத்துக்கெல்லாம் கொலைசெய்துவிட்டார்கள். பிறகு முத்துக்கிருஷ்ணப்பன் சந்ததிமுறைப்படி பட்டத்திற்கு வந்தான்.

ஸேதுபதி ஸமஸ்தானம்

இராமேசுவரம் என்பது தென் இந்தியாவில் கிழக்குக் கரையையடுத்த ஓர் சிறு தீவு என்பதும் அது புண்ய ஸ்தலங்களில் ஒன்று என்பதும், ஸ்ரீராமன் இலங்கைமீது படையெடுத்துச் சென்றபோது இங்கேதங்கி ராமலிங்கஸ்வாமி பிரதிஷ்டை செய்தாரென்பதும், அது முதல் நமது இந்து தேசத்தில் பலவிடங்களிலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்கான யாத்ரீகர்கள் அநுதினமும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் யாவரும் அறிந்தவிஷயம்.

நமது சரித்திரகாலத்திலும் அதற்கு முற்காலத்திலும் ராமநாதபுர ராஜ்ய முழுதும் பெரியவனமாகவும், துஷ்டர்களும், திருடர்களும், துஷ்டமிருகங்களும் வசிக்கும் இடமாகவும், யாத்ரீகர்களுக்குப் பாதுகாப்பற்றதாகவும் இருந்தது. அப்படிப்பட்ட நாட்டை முற்காலமுதல் ஸேதுபதி என்ற சில தலைவர் காத்துவந்து, மதுரைப்பாண்டிய ஆட்சிக்குட்பட்டுக் கப்பமும் கட்டிவந்தார்கள்.

ஸேதுபதி ராஜ்யத்தைப்பற்றிய சிலசரித்திரக்குறிப்புக்கள் நெல்ஸன் துரையவர்கள் தன் **மதுரை மான்யுவல்** என்னும் நூலில் பின்வருமாறு வரைந்திருக்கின்றார்.

முதல் * ஸேதுபதி இராமனால் நியமிக்கப்பட்டான். கரையோரமுள்ள வனப்பிரதேசம் அவனுக்களிக்கப்பட்டது.

சோழன் ஒருவன் பாண்டியன்மீது படையெடுத்து வந்தபோது **அதிவீரரகுநாதஸேதுபதி** என்பவன் பாண்டியனுக்கு உதவியாயிருந்து சோழனைத் தோற்கச்செய்தான். அதற்குப் பிரதிப்பிரயோஜனமாகத் **தொண்டித்துறைமுகம்** ஸேதுபதிக்குப் பாண்டியனால் அளிக்கப்பட்டது.

கன்னடமன்னர் பாண்டியன்மீது படையெடுத்து வந்தபோது **பரபீதிஸேதுபதி** என்பவன் பாண்டியனுக்கு உதவியாய்ப் போர்புரிந்து கன்னடமன்னரைத்துரத்திப் **பாண்டிய வம்சப்பிரதிஷ்டாபகன்** என்ற பெயரும்பெற்றான். அக்காலத்

---

*ஸேது = அணை = ராமேசுவரம்போகும் அணை. பதி = காவலன். ஸேதுபதி = அணைக்காவலன்.

V2:1105 'L4
M32
149481

தில் **திருச்சுழி, பள்ளிமடம், திருப்புவனம்** என்னும் நாடுகள் ஸேதுபதிக்கு விடப்பட்டன.

தெலுங்கர் சோழன்மீது படையெடுத்துச் சோழனைத் துரத்தியபோது சோழன் பாண்டியனை உதவிகேட்கப் பாண்டியன் வரதுங்கரகுநாத ஸேதுபதியையனுப்ப சேதுபதி தெலுங்கரை முறியடித்துத் துரத்திவிட்டு '**சோழவம்சஸ்தாபகன்**' என்ற பெயர் பெற்றான்.

பின் ஒருக்கால் ஒரு சோழன் பாண்டியன்மீது படையெடுத்து வந்தபோது **குலோத்துங்கரகுநாத ஸேதுபதி** என்பவன் அவனைத் தோற்கடித்துப் **பட்டுக்கோட்டையையும் அரந்தாங்கியையும்** பிடித்துத் தன் ராஜ்யத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டு, '**கண்ட** நாடு கொண்டு கொண்ட நாடுகொடாதான்' என்ற பெயரும் பெற்றான்.

பின்பு சோழனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் நேர்ந்த எல்லை வழக்கை **ஸமரகோலாஹல ரகுநாதஸேதுபதி** என்பவன் ஒருவன், பக்ஷபாதமன்னியில் தீர்த்துவைத்ததாகவும், அதற்குச் சோழன் மன்னார்கடல் முத்துச்சிலாப உரிமையைச் சேதுபதிக்கு அளித்ததாகவும், **ராஜ ராஜன் ராஜமார்த்தாண்டன் ராஜகம்பீரன்** என்ற பெயர்கள் பாண்டியனளித்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

விஜயநகர் ஸமஸ்தானச்சேனை மஹமதியர்மீது படையெடுத்தபோது, பாண்டியன் ஆணைப்படி ஸேதுபதி தனது மறவர்சேனையுடன் சென்று விஜயநகர அரசர்பக்கம் போர் புரிந்தான். **அப்போது** மன்னார்கோவில், திருவாலூர்

தேவகோட்டை என்னும் சீமைகளும் வானரக்கொடியும் **கருடக்**கொடியும் விருதாக அணியும் உரிமையும் சோழன் **அளி**த்தான்.

இவைகளெல்லாம் ராமநாதபுரம் ஸமஸ்தானத்தில் சுமார் **50** வருஷங்களுக்குமுன் திவானாகயிருந்த ஸ்ரீமான் பொன்னுசாமித்தேவரவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட குறிப்புகள். இவைகளின் உண்மையும் மற்றுமுள்ள விவரங்களும் சரித்திர ஆராய்ச்சிகளால் அநேகமாய் நிச்சயிக்கப்படவேண்டியவை.

இதனால் நாம் முக்கியமாய் அறிந்துகொள்வதாவது:— **(1)** சேதுபதியரசர்கள் வெகுகாலமாய்ப் பாண்டிய அரசாட்சிக்குட்பட்ட சிற்றரசர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். எக்காலத்திலும் மற்றவர்கள் தென்இந்தியாவில் ஸ்வாதீனமுள்ள அரசர்களாகயிருந்ததில்லை (2) 16-ம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் விஜயநகர அரசரின் அதிகாரம் பெயருக்குமாத்திரம் இருந்ததேயொழிய வேறல்ல. அக்காலத்தில் ***போகலூர்** என்னும் ஊரில் சிற்றரசனாகவிருந்த **சடையத்தேவன் உடையான்** என்பவனை முத்துக்கிருஷ்ணப்பன் சேதுபதியாக ஏற்படுத்தினான். இவன் 72 பாளையக்காரர்களுக்கும் தலைவனானான். சடையத்தேவன் உற்சாகமாகவும் விசுவாசத்துடனும் வேலைசெய்தான். அக்காலத்தில் பாதைகளில் கள்ளர்களால் ஏற்பட்ட தொந்திரவு, திருட்டு முதலானவைகளை நீக்கி யாத்திரீகர்களுக்கு சௌகரியங்கள் பல செய்தான். மதுரை

* போகலூர் இது தற்போது மதுரை ராமனாதபுரம் ரயில் பாதையிலுள்ள சத்திரக்குடி என்னும் ஸ்டேஷனிலிருந்து அரைமைலுக்குள்ளாக இருக்கிறது.

ஸமஸ்தானத்திற்குக்காலம் தவறாது கப்பமும் செலுத்திவந் தான். இவன் காலத்தில்தான் **ராமநாதபுரம் கோட்டையும்** கட்டப்பட்டது.

முத்து கிருஷ்ணப்பன் காலத்தில் அநேக கோயில்களும் குளங்களும், தெருக்களும், சாலைகளும் உண்டாக்கப்பட்டன. இவன் 1609-ம் வருஷம் காலஞ்சென்றான்.

6. முத்துவீரப்ப நாயக்கன்

(1609—1623)

முத்துக்கிருஷ்ணப்பனுக்கு, முத்துவீரப்பன், திருமலை, குமாரமுத்து என்று மூன்று புதல்வர்கள் இருந்தனர். அவர் களில் மூத்தவனை முத்துவீரப்பன் பட்டத்திற்குவந்தான். இவன்காலத்தில் அதிசயமான சம்பவங்கள் ஒன்றும் நேர்ந்த தாய்த் தெரியவில்லை.

சண்டைகள்

இவனுடைய அரசாட்சித் தொடக்கத்தில் தஞ்சை மன் னனோடும், மைசூர் அரசனோடும், சில சண்டைகள் நடந்தன. மைசூரிலிருந்து மகம்மதியப்படைகள் வடமேற்குப்பிரதேசங் களில் படையெடுத்து திண்டுக்கல்வரையில் வந்தார்கள். விரு பாட்சியிலுள்ள பாளையக்காரன் அவர்களை முறியடித்துத் துர த்திவிட்டு, தனக்கு '**பாதைக்காவல்**' என்ற பட்டப்பெயரும் வைத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவருகிறது. இதுதவிர, மொக லாயசேனை படையெடுத்து வந்தகாலத்தில் நடுக்கட்டளை

ளுள்ள **சின்னக்காத்திரன்** என்ற பாளையக்காரன் அவர்களை முறியடித்துத் துரத்தினதாகவும், அதற்காக முத்துவீரப்ப நாயக்கனால் திண்டுக்கல் சீமை முழுமைக்கும் தலைவனாக்கப்ப ட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

கிறிஸ்தவ மதம்

பதினாறாம் நூற்றாண்டு இறுதி முதல் மதுரை பாண்டிய ராஜ்யத்தில் கிறிஸ்தவமதம் பரவத் தொடங்கினதாய்த் தெரி யவருகின்றது. அக்காலத்திலுள்ள அரசர்கள் இதரமதங் களுக்கு இடையூறு செய்யாத பெருந்தன்மையுடையவர்க ளாயிருந்தனர். முதன் முதல் கிறிஸ்தவமதப் பிரசாரத்தைப் போர்ச்சுகீஸ் ஜாதியாரே கைக்கொண்டிருந்தனர். சமுத் திரக்கரை யோரத்தில் வசிக்கும் பரவர் என்ற செம்படவச் சாதியாரே அம்மதத்தில் அதிகமாகச் சேர்ந்திருந்தார்கள். 1609-ம் வருஷத்திற்கு முன்னதாகவே மதுரையில்ஒரு கிறி ஸ்தவ ஆலயம் உண்டாயிருந்ததாய்த் தெரியவருகின்றது.

மேற்கண்ட சரித்திர காலத்தில் **பெர்னாண்டஸ்** துரை பாதிரி உத்தியோகம் செய்துவந்தார். அவர் தமக்கு அந் நிய மதஸ்தராயிருந்த வடுகர் முதலானவரைத் தம்மதத்தில் சேர்க்க அதிகமாக முயன்று வந்தார்.

ஆயினும் அவர் தேசத்தவரான போர்ச்சுகீஸ் ஜாதியார் பசு மாம்சம், மதுபானம், முதலான கெட்ட வழக்கங்களா லும்,மற்றுமுள்ள கெட்டஎண்ணங்களாலும் **பரங்கியர்** என்று

எல்லோராலும் இகழப்பட்டு வந்தார்கள். அதனால் பெர்ணாண்டஸ் பாதிரியார் முயற்சி பலன் பெறாமற் போய்விட்டது.

இந்த நிலைமையில் 1606-ம் வருஷத்தில் **ராபர்ட் டி. நோபிலிபஸ்,** என்னும் பாதிரியார் வந்துசேர்ந்தார். இவர் வரும்பொழுதே காஷாயம் முதலான சந்நியாசியுடையுடன் வேஷந்தரித்து வந்துசேர்ந்தார். தான் பரங்கியர் ஜாதியல்லவென்றும்,ரோமாபுரிபிராமண சந்நியாசியென்றும் அத்தேசத்தரசன் இப்புதிய மதத்தை இத்தேசத்தில் பிரசாரம் செய்யும்படி தன்னை அனுப்பியிருப்பதாகவும் சொல்லிக்கொண்டார். கழுத்தில் ஐந்து வடங்கள் உள்ள பூணூலும், அதில் சிலுவையும் அணிந்திருந்தார். கொஞ்சம் பாலும் அன்னமும் காய்கறிகளும் புசித்துவந்தார். மாம்சம் அவர் உண்பதேயில்லை. இவர் வேஷத்தைக்கண்டு ஜனங்கள் நம்பி மயங்கினார்கள். அந்தணரும், மற்றுமுள்ள அறிஞர்களும், அரசர்களும், பிரபுக்களும் அவரைப்பார்க்க வந்தார்கள். அவர் சீக்கிரத்தில் தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்றுக்கொண்டு அதில் பிரசங்கமும் தர்க்கமும் செய்ய ஆரம்பித்தார். இவரால் வெகுவிரைவில் கிறிஸ்தவமதம் பரவிவிடும்போல் தோன்றிற்று.

இந்த நிலைமையில் ஓர் இடையூறு நேர்ந்தது. ராபர்ட் டி நோபிலிபஸ் பாதிரியார் இந்து ஸமயாசாரியாரான அந்தண குருக்களுக்கும் விரோதமானார். தன் ஜாதியான பெர்ணாண்டஸ் பாதிரிக்கும், விரோதமானார். இவர்கதி திரிசங்கு சுவர்க்கமாய் முடிந்தது. இவர்மேல் பலவிதகுற்றங்களை இவர் ஜாதியாரே சாற்றினார்கள்.

அவையாவன—

(1) பாதிரி என்னும் பெயரைவிட்டு பிறமதத்தின் பெயரான **குரு** என்னும் பட்டத்தை வைத்துக்கொண்டார்.

(2) தான் பரங்கியல்லவென்று பலதடவை மறுத்திருக்கின்றார்.

(3) தன்மதசம்பந்தமான பரிபாஷைகளை அநாகரீகமான தமிழ்ச்சொற்களில் மொழிபெயர்த்து உபயோகித்து அதனால் தன்மதத்திற்கே குறைவை ஏற்படுத்திவிட்டார்.

(4) தன்னால் கிறிஸ்தவமதத்தில் சேர்க்கப்பட்டவர்கள் அவரவர் பூர்வ மதாசாரணைப்படி குடுமிவைத்துக்கொள்ளவும், பூணூல்தரிக்கவும், நெற்றியில் சந்தனம் முதலானகுறிகளணியவும், சிரார்த்தம், சந்தியாவந்தனம் முதலான காரியங்கள் செய்யவும் இடங்கொடுத்தார் என்பனவாம்.

கோவாவிலுள்ள விசாரணைக்கர்த்தர்கள் இக்குற்றங்களை நன்றாய் விசாரணைசெய்து நோபிலிபஸ்பாதிரி செய்தது குற்றந்தானென்றும் தீர்மானித்து,அவர் அதுமுதல் பத்துவருஷகாலம் பிரசங்கமே செய்யக்கூடாதென்றும் உத்திரவுசெய்துவிட்டார்கள். நோபிலிபஸ் முயற்சியும் இத்துடன் நின்றுவிட்டது. இதனால் கிறிஸ்தவ மதப்பெருக்குக்கே ஒரு தடையும் ஏற்பட்டது.

இச்சமயத்தில் முத்துவீரப்பன் காலஞ்சென்றான்.

7. திருமலைநாயக்கன்

(1623—1659)

முத்துவீரப்பன் மகன் **திருமலைநாயக்கன்** 1623-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் பட்டத்திற்குவந்தான்.

மதுரை தலைநகரானது

திருமலைநாயக்கன் பட்டத்திற்கு வந்து பத்து வருஷம் வரையில் திருச்சிராப்பள்ளியையே தலைநகராக வைத்துக் கொண்டு அரசாண்டுவந்தான். பிறகு மதுரை தலைநகரானதற்கு ஒரு காரணம் கூறுவதுண்டு. திருமலைநாயக்கன் சிலகாலம் பீனஸ வியாதியால் வருந்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஒருகாலத்தில் மதுரைக்கு வரும் வழியில் திண்டுக்கல்லில் தங்கியிருந்தான். ஓரிரவில் மதுரை மீனாக்ஷி சுந்தரேசுவரர் அவன் கனவில் தோன்றி அவன் மதுரைக்கே வந்துவிடும் பக்ஷத்தில் அவன் வியாதி குணமடைந்துவிடுமென்று வாக்களித்ததோடு விபூதியும் கொடுத்துச்சென்றதாய்க் கனவுகண்டான். மறுநாட்காலைமுதல் அவன் வியாதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகத்தொடங்கிற்று. மதுரைக்கு வருவதற்குள், முற்றிலும் சௌக்கியமாய்விட்டது. மதுரைக்கு வந்தவுடன் தன் வியாதி சௌக்கியமானபடியால் மதுரையிலேயே தங்கிவிடுவதெனத்தீர்மானித்தான். அன்று முதல் மதுரையையே தலைநகராக்கிக்கொண்டு மீனாக்ஷியம்மனிடம் செங்கோல் பெற்று அரசுபுரிந்துவந்தான். மதுரை அன்று முதல் தலைநகராயிற்று.

மதுரை சிறப்பிக்கப்பட்டது

பலதேசத்தினின்றும் சிறந்த சிற்பிகளை வரவழைத்து அவர்களைக் கொண்டு பெரிய மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் நகரமெங்கும் கட்டப்பட்டன. மீனாக்ஷியம்மன் கோபுரங்களும் கோவில் வெளிப்பிரகாரங்களும் முறையே புதுப்பிக்கப்பட்டன.

மதுரைக் கிழக்குக் கோபுரம்

திருமலை நாயக்கன் மகால் என்ற பெயரோடு, தான் வசிப்பதற்கு ஒரு பெரிய அரண்மனை கட்டினான். இந்த அரண்மனையானது பார உத்திர சம்பந்தமில்லாமல் முழுதும் கட்டிடக்காலேயே கட்டப்பட்டது. இந்த அரண்மனையைத் தினந்தோறும் பல தேசங்களினின்றும் ஜனங்கள் பார்க்க வருகிறார்கள்.

இன்னும் மீனாக்ஷிகோவிலுக்கு உயர்ந்த ஆபரணங்களும், பரிவட்டங்களும், வாகனங்களும், தேர்களும் திருப்பணிகளும், அளிக்கப்பட்டன. புதிது புதிதாய் ஆலயங்களும் தெருக்களும் பெரிய வீதிகளும் ஆங்காங்கு

அமைக்கப்பட்டன. வித்துவான்களும், பிரபுக்களும், வணிகர்களும் பல தேசத்தினின்றும் வந்து குடியேறினார்கள். இவ்விதமாக மதுரை நகர் அது முதல் தென்னிந்தியாவில் சீரும் சிறப்புமுற்று ஓங்கிவருகின்றது.

இவர், திருமலைநாயக்கன்மகால் கட்டுவதற்குச் செங்கல் செய்வதற்காக மதுரையிலிருந்து கிழக்கே ஒரு மைல் தூரத்தில் நல்லமண்ணாகை இருந்தபடியால் அவ்விடத்திலிருந்து வெட்டி யெடுத்து வந்தார். மகால் கட்டிமுடிந்த பிறகு செங்கல் எடுக்கப்பட்ட இடமானது பெரிய பள்ளமாக இருந்தது. அவர் தன்னுடைய மந்திரியைக் கலந்தாலோசித்தார். மந்திரியின் யோசனைப்படி அந்தப்பெரிய பள்ளத்தை ஒரு தெப்பக்குளமாகச் செய்தார். நாலாபக்கங்களிலும் கைப்பிடிச்சுவர் எடுத்தார். நடுவில் மண்டபமொன்று கட்டி அதில் அநேக பழந்தரும் மரங்களையுண்டாக்கினார். அவர் பிறந்த நக்ஷத்திரமான தைமாதத்து பூசநக்ஷத்திரத்தில் மீனாக்ஷியம்மனுக்கு அதில் தெப்ப உத்ஸவமும் நடத்தினார். அந்த உத்ஸவம் இன்றும் நடைபெறுகின்றது.

தற்போது மீனாக்ஷியம்மன் கோயிலிலிருந்து சுந்தரேசுவரர் கோயிலுக்குள் நுழையும் பாதையிலிருக்கும் பெரிய விநாயகருடைய விக்கிரகமானது செங்கலுக்காக மண்தோண்டும்போது அந்தத்தெப்பக்குளத்திலகப்பட்டதாகவும் சொல்லுவதுண்டு.

விஜய நகர ராஜ்யத்தை யரசாண்டு வந்த பெண்ணகொண்டாவம்சம் 1613-ம் வருஷத்தோடு க்ஷீணதசையடைந்து முடிந்துவிட்டது.

திருமலைநாயக்கர்

வண்டியூர்த் தெப்பக்குளம்

பிறகு வந்த அரசர்கள் பலமற்றவர்களாயும் அரசாட்சித் திறமை குறைந்தவர்களாயும் இருந்தார்கள். திருமலைநாயக்கன் ஆட்சிக்குவந்ததும் ஸ்வாதீனம் பாராட்ட ஆரம்பித்து விட்டான். இதனால் விஜயநகர ராயருக்கும் மதுரை ஸமஸ்தானத்திற்கும் யுத்தம் நேரிடும்போல் தோன்றிற்று. திருமலைநாயக்கன் ஆங்காங்குள்ள தன் கோட்டைகளை யெல்லாம் பலமாகக் கட்டிவந்ததோடு பலத்தசேனைகளையும் வைத்திருந்தான்.

மைசூர்ச்சண்டை

திருமலைநாயக்கன் முதல் முதல் மைசூர் அரசரோடு யுத்தம் செய்யும்படி நேரிட்டது. அக்காலத்தில் மைசூரில் **சாமராஜ உடையார்** அரசாண்டு வந்தார். மதுரை ராஜ்யத்தின் செல்வத்தையும் செழிப்பையும் பற்றி முன்னமேயே மைசூர் அரசன்கேள்விப் பட்டிருந்தான். அத்துடன் கூட சிலவருடங்களுக்குமுன் தனக்கு மதுரையரசரால் ஏற்பட்ட அவமானத்தையும் நினைத்து, மதுரைராஜ்யத்தைக் கைப்பற்ற எண்ணினான். உடனே மைசூர் அரசன் தன் முக்கிய சேனாதிபதியான **ஹரஸூரநந்தி** ராஜனுடன் ஒரு பெருத்த சேனையை வெற்றிகொண்டு வருமாறு அனுப்பினான். அச்சேனை மைசூர்க் கணவாயைத் தாண்டி மதுரை ராஜ்யத்தின் வடமேற்குப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு கடைசியாய்த் திண்டுக்கல் கோட்டையையும் முற்றுகைபோட்டது.

அச்சமயம் மதுரை ராஜ்யத்தின் தளவாய் **இராமப்பையர்** என்பவர். மைசூர் அரசன் படையெடுத்து வந்ததை திருமலைநாயக்கன் அறிந்ததும், இராமப்பையரை ஒரு பெரு

த்த சேனையுடன் வெற்றிபெற்றுவரும்படி யனுப்பினான். இராமப்பையர் சேனையுடன் சென்று ஆங்குள்ள பாளையக்காரர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு மைசூர் சேனையை யெதிர்த்துக் கொடிய யுத்தஞ்செய்தார். கடைசியாக, சிரமத்துடன் வெற்றியும் பெற்றார். மைசூர்ச்சேனை முறியடிபட்டு வந்த வழியே ஊர்போய்ச் சேர்ந்தது.

இராமப்பையர் அவர்களைத் துரத்திச்சென்று மைசூர் ராஜ்யத்திற்குட் பிரவேசித்துத் தலைநகரையே தாக்கி முற்றுகைபோட்டார்.

இந்த நிலைமையில், இராமப்பையருக்கு மதுரையில் அநேக விரோதிகளிருந்தார்கள். அவர்கள் இராமப்பையர் மைசூர்ச்சேனையை முறியடித்து வெற்றிபெற்றதைக்கேட்டவுடன் பொறாமைப்பட்டு திருமலைநாயக்கனிடம் அவரைப் பற்றி துர்ப்போதனைகள் செய்தார்கள். அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுத் திருமலைநாயக்கனும் இராமப்பையர்மேல் சந்தேகம் கொண்டான்.

இராமப்பையர் மைசூர்த் தலைநகரை அநேகமாய்ப் பிடிக்குந்தருணத்தில், அவரைச் சேனைத்தலைமையினின்றும் நீக்கிவிட்டதாய் அரசனிடமிருந்து உத்திரவுவந்துசேர்ந்தது. என்னசெய்வார் பாவம்! அரசனுடைய உத்திரவை மீறுவாரா? அல்லது பகைவருடைய அவமானத்திற்குள்ளாவாரா? ஆயினும் அவருக்கு அரசன் மீது இருந்த விசுவாசத்தாலும் எடுத்த காரியத்தை முடிக்கவேண்டியிருத்தலாலும் முற்றுகையை மும்முரமாய்நடத்திப் பகைவரைவென்

ஜெயபேரிகையுடன் திரும்பிவந்தார். வெற்றியுடன் வந்தவர் மதுரைக்குச் சிறிது தூரத்தில் தங்கி, தன் சேனைகளை எல்லாம் அனுப்பிவிட்டுத் தன் நண்பனான **இரங்கண்ணநாயக்கனை** அரசனிடம் முன்னதாகவே யனுப்பிப் பிறகு தானும் அரசன் சந்நிதானம் போனார். திருமலைநாயக்கன் முன்னம் இராமப்பையரைச் சேனைத்தலைமையினின்றும் நீக்கியிருந்ததாக உத்திரவு அனுப்பியிருந்தபோதிலும் அவரைப் பார்த்ததும் அகமகிழ்ந்து நல்வரவுகூறி யுபசரித்தான்.

இராமநாதபுரக்கலகம்

மைசூர்ச் சண்டை முடிந்ததும் இராமநாதபுரக்கலகம் ஆரம்பமாயிற்று. முதல் சேதுபதி 1621-ம் வருஷம் இறந்ததும் அவன் மகன் **கூத்தன்** என்பவன் பட்டத்திற்குவந்து 1621-ம் வருஷம் முதல் 1635-ம் வருஷம்வரை இராமநாதபுர ராஜ்யத்தை அரசாண்டு பின் காலஞ்சென்றான்.

பிறகு அவன் இறந்துபோகவும் அவன் மகன் **இரண்டாம் சடையத்தேவன்** என்ற **சேதுபதித்தளவாய்** பட்டத்திற்கு வந்தான். இவன் பட்டத்திற்குவந்த இரண்டு மூன்று வருஷத்திற்குள் தன்னுடைய தத்துப்புத்திரனை **இரங்கநாதத்தேவனி**டம் ராஜ்யத்தை ஒப்புவிக்கப்போவதாய் விளம்பரஞ்செய்தான். அதன்படியே ராஜ்யத்தையும் அவனிடம் ஒப்புவித்தான். இதன் காரணம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. காலஞ்சென்ற **கூத்த**னுடைய தாசி மகனான **தம்பி** என்பவன் இதை ஆக்ஷேபித்தான். தம்பி மதுரைக்கு ஓடிவந்து சிலமந்திரிகளைத் தன்பக்கஞ்சேர்த்துக்கொண்டு, தன் உரிமையை நிலைநாட்டும்படி அரசனை வேண்டிக்கொண்டான்.

திருமலைநாயக்கனும் அதற்கு இணங்கித் தன்சேனைத் தலைவர்களாகிய இராமப்பையரையும் இரங்கண்ண நாயக்கரையும் பெரியசேனையுடன் அனுப்பினான். மதுரையிலிருந்து வந்த சேனை இராமநாதபுரத்தை முற்றுகைபோட்டுக் கைப்பற்றிக்கொண்டது. இரண்டாம் சடையத்தேவனுடைய தத்துப்புத்திரனான இரங்கநாதத்தேவன் பயந்து ஓடிப்போய் இராமேசுவரம் தீவில் ஒளித்துக்கொண்டான். தளவாய் இராமப்பையர் அவனைத் துரத்திச்சென்று, பாம்பன்வரை ஒரு அணைகட்டி இராமேசுவரத்திற்குள் நுழைந்தார். அத்தருணம் இராமப்பையர் தேக அசௌக்கியமாயிருந்து திடீரெனக் காலஞ்சென்றார்.

இராமப்பையருடைய மகள் புருஷனான **சிவராமய்யர்** சேனைத்தலைமையை வகித்தார். இராமேசுவரத்தீவில் நடந்த போரில், மதுரைச் சேனையே வெற்றிபெற்றது. சிவராமய்யர் இரங்கநாதத்தேவனைச் சிறைப்பிடித்து வெற்றிக்கோலத்துடன் மதுரைக்குத் திரும்பிவந்தார்.

அதன்பின் **தம்பி** இராமநாதபுரத்தை யரசாளத்தொடங்கினான். அவன் சரியான வாரிஸ்தாரனல்லவென்றும் அக்கிரமமாய் இராமநாதபுரத்தைக் கைக்கொண்டானென்றும் எண்ணி ஜனங்கள் அவனுக்குக்கீழ்ப்படியாமலும் வரிசெலுத்தாமலும் கலகம் செய்யத்தொடங்கினார்கள். பழைய இரங்கநாதத்தேவனுடைய மருமக்களான **இரகுநாதத்தேவனும், நாராயணத்தேவனும்** கலகத்தலைவர்களா யமர்ந்தார்கள். தம்பி அவர்களை அடக்கமுடியாமல் மதுரைக்கு ஓடிவந்து மறுபடியும் ஒரு பெரிய சேனையனுப்பும்படி அரசனை வேண்டிக்கொண்டான்.

இந்தநிலைமையில் இராமேசுவரம் போகும்பாதையெல்லாம் கள்ளர்கள் பயம் அதிகமாய்விட்டது. வடதேசத்தினின்றும் வந்த அநேக **பைராகிகள்** திருமலைநாயக்கனைவந்து வணங்கி வேண்டிக்கொண்டதன்மேல், அரசன் **தம்பி**யின் அரசாளும் தன்மையில்லாமையை யறிந்து சிறையிலிருந்த பழைய இரங்கநாதத்தேவனையே சேதுபதியாய் நியமித்தனுப்பினான். அத்துடன் **தம்பி**யைக் கலகஞ்செய்யாமலிருக்கும்படி உத்திரவுஞ் செய்தான். இவ்வாறு ஐந்தாறு வருஷங்கள் சென்றன. 1645-ம் வருஷம் **தம்பி** கெட்ட எண்ணத்தோடு **இரங்கநாதத்தேவனை**க் கொலைசெய்துவிட்டு மறுபடியும் சிம்மாசனம் ஏறஎண்ணினான். ஆனால் தம்பியால் அவ்வாறு செய்யமுடியவில்லை. மறுபடியும் கலகம் உண்டாயிற்று 1646-ம் வருஷம் திருமலைநாயக்கன், இராமநாதபுரத்தை மூன்றுபாகமாகப்பிரித்து இராமநாதபுரத்தை **இரங்கநாதத்தேவனு**க்கும், **சிவகெங்கையைத் தம்பி**க்கும், **திருவாடானையைத் தணக்கத்தேவன், நாராயணத்தேவன்** என்ற இருசகோதரருக்கும் அளித்தான். சண்டையில்லாமல் எல்லோரும் ஒற்றுமையாயிருந்தனர்.

தம்பியின் உதவியால் இரங்கநாதன், மன்னார்கோவில், பட்டுக்கோட்டை, தேவகோட்டை, அரந்தாங்கி, திருவாரூர் என்னும் நாடுகளை இராமநாதபுரத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டான். **தணக்கத்தேவனும் தம்பி**யும் கொஞ்சநாளில் இறந்துபோனார்கள். அவர் இறக்கவே அவர்களுடைய நாடுகளும் இரங்கநாதத்தேவனுக்கே சேர்ந்துவிட்டன.

விஜயநகர ஆதிபத்தியம்

இந்தச் சமயத்தில் விஜயநகர ராஜ்யமானது வரவர க்ஷீணதசையடைந்துவந்தது. இதுவரையில் மதுரை, தஞ்சை, ஜிஞ்ஜி, மைசூர் மாகாணங்களை ஆண்டு வந்தவர்கள் விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யத்தை அங்கீகரித்துக் கப்பமும் செலுத்தி வந்தார்கள். திருமலைநாயக்கன் பட்டத்திற்கு வந்ததும் விஜயநகர ஸாம்பிராஜ்யத்தைத் தான் ஒப்புக்கொள்ளாமல் மறுத்துக் கப்பஞ்செலுத்தாமலும், கீழ்ப்படியாமலும், ஸ்வாதீனம் பாராட்டத்தொடங்கினான். இதனால் பெரும்போர் விளையுமென்று எண்ணியே, தஞ்சைத்தலைவன் ஜிஞ்ஜித்தலைவனுடன் நட்புப்பாராட்டி வந்தான். 1638-ம் வருஷம் விஜயநகரராஜ்யத்தலைநகரான சந்திரகிரியில் **இரங்கராஜன்** பட்டத்திற்கு வந்தான். இவன் வீரமும் தீரமும் வாய்ந்தவன். திருமலைநாயக்கனின் கர்வத்தையடக்க எண்ணிப்பெருத்தசேனையுடன் தெற்கே படையெடுத்துவந்தான்.

வந்தவன் முதன்முதலில் தஞ்சைராஜ்யத்தைத்தாக்கினான். தஞ்சாவூரரசன் பயந்து சரணமடைந்தான். இரங்கராஜன் பின் ஜிஞ்ஜிக்கோட்டையை முற்றுகைபோட்டான். இச்சமயத்தில் திருமலைநாயக்கன் கொஞ்சமேனும் தேசாபிமானமும் ஜாதியபிமானமுமில்லாமல், கோல்கொண்டாவை அரசாண்டுவந்த மகம்மதியத் தலைவனை யுதவிகேட்க, அவன் வடக்கேயிருந்து இரங்கராஜன் தலைநகராகிய சந்திரகிரியின் மீது படையெடுத்து வந்தான். இரங்கராஜன் இருபுறமும் தாக்கப்பட்டதால், ஜிஞ்ஜி கோட்டையை முற்றுகையிட்டதைவிட்டுவிட்டு வடக்கே தன்தலைநகரை நோக்கிச் செல்ல நேர்ந்தது.

இரங்கராஜன் கோல்கொண்டா சுல்தானோடு கடுமையான யுத்தம்புரிந்தான். யுத்தத்தில் இரங்கராஜன் தோல்வியடைந்தான். உடனே தன்னுடைய சிற்றரசர்களின் உதவியை நாடினான். மைசூர் அரசன் மட்டும் உதவிபுரிந்தான். மற்றவர் உதவிக்குவரவில்லை. அதனால் இரங்கராஜன் தோல்வியடைந்ததோடு தன் நாடு துறந்து மைசூருக்கு ஓடிப் போய்விட்டான்.

விஜயநகர ராஜ்யத்தை ஜெயித்த கோல்கொண்டா சுல்தான் அத்தோடு நில்லாமல் தெற்கேயுள்ள எல்லாச்சிற்றரசர்களையும் வென்று தன்னுடைய அரசின் கீழ்ப்படுத்த எண்ணினான். 1644-ம் வருஷம் தெற்கே நோக்கிப் படையெடுத்து வந்து ஜிஞ்ஜிக்கோட்டையை முற்றுகைபோட்டான். அப்பொழுது திருமலைநாயக்கன் பீஜப்பூர்சுல்தான் உதவியைக் கோரினான். பீஜப்பூர் சுல்தானும், கோல்கொண்டா சுல்தானும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

இரண்டு சுல்தான்களும் ஒன்று சேர்ந்தது திருமலைநாயக்கனுக்குக் கஷ்டமாய்முடிந்தது. ஜிஞ்ஜிக்கோட்டைக்குளிருந்த நாயக்கருடைய சேனைக்குள்ளேயே சச்சரவு ஏற்பட்டது. ஜிஞ்ஜிக்கோட்டையானது சிரமமில்லாமலேயே மகம்மதியர் கைவசப்பட்டது. திருமலைநாயக்கன் மனமுடைந்து மதுரைவந்து சேர்ந்தான். தேசாபிமானமும் ஜாதியபிமானமுமில்லாது தன்னலமே பாராட்டும் தேசத்துரோகிகளின் கதி இதுவேயாகும். இத்துடன் ஒழியவில்லை. மகம்மதியர் மதுரைமீதும் படையெடுத்து வந்தார்கள். மதுரை ராஜ்யம் முழுவதும் மகம்மதியர் படைகளால் பாழாக்கப்

பட்டது. திருமலைநாயக்கன் சண்டை செய்யமுடியவில்லை. ஆனால் சண்டைசெய்யாமலே தஞ்சமடைந்தான். பீஜப்பூர் சுல்தானுக்கு அடங்கி நடப்பதோடும், வருஷந்தோறும் கப்பங்கட்டுவதாகவும் ஒப்புக்கொண்டான். "வீடு இரண்டுபட்டால் கூத்தாடிக்கு எளிது" என்ற பழமொழிப்படி மகம்மதியர் ஆதிபத்யம் தென்னிந்தியாவில் நாட்டப்பட்டது.

கொஞ்சகாலத்திற்கெல்லாம் மைசூர்ச் சேனை மதுரை மீது படையெடுத்துவந்தது. இக்காலத்தில் திருமலைநாயக்கன் சேதுபதியின் உதவியைக்கோரினான். சேதுபதியும் உதவிசெய்தான். சேதுபதியும் திருமலைநாயக்கனும் சேர்ந்து மைசூர்ச்சேனையை முறியடித்துத் துரத்தினார்கள். திருமலைநாயக்கனின் தம்பியான குமாரமுத்து பெருத்தசேனையுடன் மைசூர்ச்சேனையைத் துரத்திச்சென்று மைசூர்மீது படையெடுத்து, வெற்றிபெற்று அவ்வூரரசனையும் சிறைப்பிடித்து வந்துசேர்ந்தான். வெற்றிக்கோலத்துடன் குமாரமுத்து திரும்பிவரும் முன்னமேயே திருமலைநாயக்கன் 1659-ம் வருஷம் காலஞ்சென்றான்.

திருமலைநாயக்கன் காலத்தில் மதுரை ராஜ்யத்தில் தற்கால மதுரை ஜில்லா, இராமநாதபுரம் ஜில்லா, சிவகங்கை ஜமீன், திருநெல்வேலி ஜில்லா, சேலம் ஜில்லா, கோயம்புத்தூர் ஜில்லா, திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா, புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம், திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தின் ஒருபாகம் இவ்வளவும் அடங்கியிருந்தன.

திருமலைநாயக்கன் கட்டிய முக்கிய கட்டிடங்கள்.

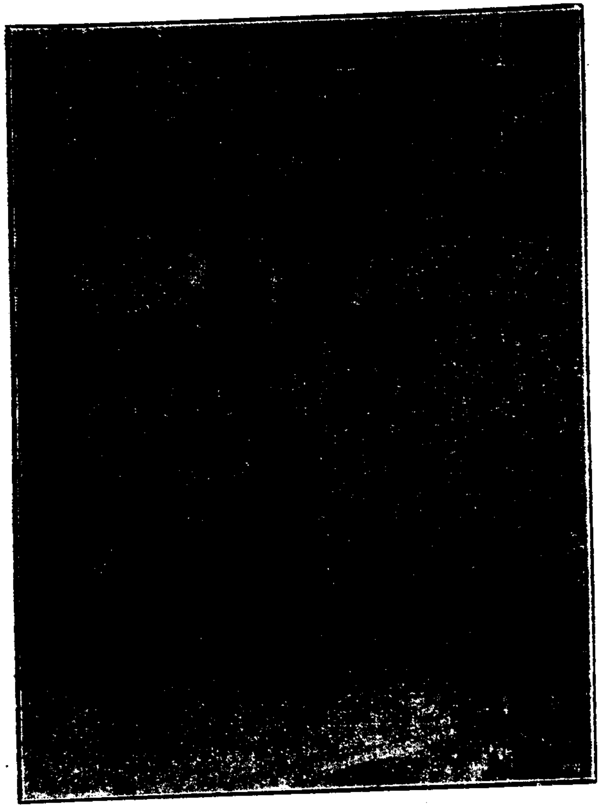

திருமலைநாயக்கன் மகால்

(1) திருமலைநாயக்கன் மகால், இதில் தற்போது, மதுரை ராமநாதபுரம் ஜில்லா கோர்ட்டுகளும், முன்சிப்கோர்ட்டுகளும் இருக்கின்றன. இதன் உன்னதமான சிகரங்கள் பார்வைக்கு அழகாயிருக்கும்.

(2) பெரிய தெப்பக்குளம் அல்லது மாரியம்மன் தெப்பக்குளம் அல்லது வண்டியூர்த் தெப்பக்குளம் என்னும் அழகிய குளம் மாரியம்மன்கோயிலுக்குப் பக்கத்திலிருப்பதால் மாரியம்மன் தெப்பக்குளம்என்றும், வண்டியூர் என்ற கிராமத்திற்குப் பக்கத்திலிருப்பதால் வண்டியூர்த் தெப்பக்குளமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

புதுமண்டபத்தின் முன்புறம்

(3) புதுமண்டபம் என்ற கருங்கல் கட்டிடம் சிற்பத்திற்சிறந்த அழகிய மண்டபம். இது மீனாக்ஷியம்மன்கோயிலின் கிழக்குக்கோபுரத்திற்கு எதிரே இருக்கிறது. இம்மண்டபத்தைச்சுற்றிலுமுள்ள சிறிய அகழிபோன்ற பள்ளத்தில் ஜலத்தைச்சேர்த்து அநேக புஷ்பங்களைப்போட்டு, மார்கழி மாதமும் வைகாசி மாதமும் மீனாக்ஷியம்மனுக்கு நடக்கும் உத்ஸவங்களை நடத்திவந்தார்கள். தற்போது சௌக

...த்தை யுத்தேசித்து அகழியில் ஜலம் தேக்குவதை விடுத்து உத்ஸவாதிகளை மட்டும் முறையே நடத்திவருகிறார்கள்.

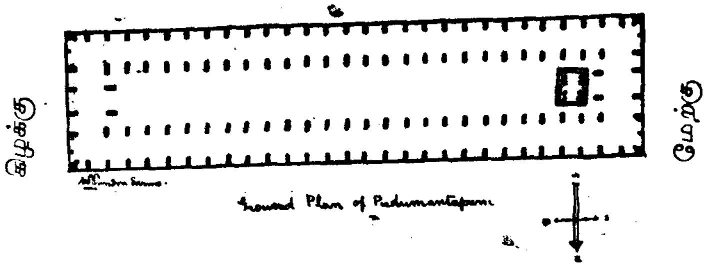

புதுமண்டபத்தின் பிளான்

(4) இராயர் கோபுரம். இது புதுமண்டபத்தின் கிழக்கேயிருக்கும் முற்றும் முடிவடையாதகோபுரம். இதைப்போல் முடிவடையாத கோபுரம் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஒன்றிருக்கிறது. இராயர் கோபுரத்தைப்பற்றி ஒரு கதை சொல்வதுண்டு. அதாவது ஆரம்பித்த கட்டிடத்தில் கட்டப்பட்ட பெரிய தூண்போல் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் கல்லில் தேரையிருக்கிறபடியால் மேலே கட்டக்கூடாதென்று கல்தச்சர்கள் சொன்னதைக்கேட்டு நிறுத்திவிட்டதாகச்சொல்லுகிறார்கள். மதுரையில் கட்டப்பட்டதில் தான் தேரையிருக்கிறதென்றால், ஸ்ரீரங்கத்தில் கட்டப்பட்ட கோபுரத்திலுமா தேரையிருக்கிறது. இக்கதை நம்பத்தகுந்ததல்ல. எக்காரணத்தாலோ இக்கோபுரம் முடியாமல்போயிற்று.

(5) தற்போது மதுரை ஜில்லா கலெக்டர் வசிக்கும் ...ழுக்கம்பங்களாவும் இவராலேயே கட்டப்பட்டது.

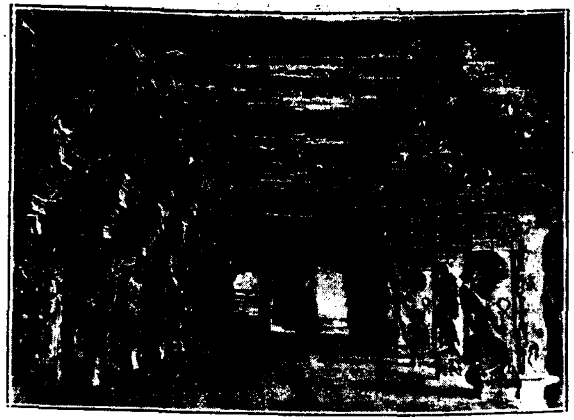

கிளிகட்டி மண்டபமும் மீனாக்ஷி கோயிலிலிருந்து சுந்தரேசுவரர் கோயிலுக்குப் போகும் பாதையும். இதில்தான் பெரிய தெப்பக்குளத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட விநாயகருடைய விக்கிரகம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவைகள் தவிர ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்ரீ ஆண்டாள்கோயிலில் சிலபாகமும் திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயிலில் சில பாகமும் இவராலே கட்டப்பட்டதென்று எண்ண இடமிருக்கிறது.

---

8. முத்து அழகாத்திரி (1659—1662)

திருமலைநாயக்கன் 1659-ம் வருஷம் இறந்ததும் அவன் மகன் முத்து அழகாத்திரி பட்டத்திற்குவந்தான். திருமலை

நாயக்கனின் தம்பியாகிய குமாரமுத்து மைசூரிலிருந்து திரும்பிவந்தான். அவன் தான் பட்டத்திற்கு வரவேண்டுமென்று கலகம்செய்யாமல் சிவகாசியின் பிரதிநிதியாயமர்ந்தான்.

முத்து அழகாத்திரி மகம்மதியரை அடக்கஎண்ணித் தஞ்சாவூர் மன்னனுடன் உடன்படிக்கையொன்று செய்து கொண்டான். இதையறிந்த மகம்மதியர் மறுபடியும் படையெடுத்துவந்து தஞ்சாவூரையும், வல்லத்தையும், பிடித்துக்கொண்டு, பாதையிலுள்ள கிராமங்களையும் பயிர் பச்சைகளையும் பாழாக்கிக்கொண்டே, திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரை இவைகளின்மீது படையெடுத்துவந்தார்கள்.

மகம்மதியரை எதிர்த்துப் போர்செய்யாமலும், அவர்களை யடக்க வேறுமுயற்சி ஒன்றும் செய்யாமலும், அழகாத்திரி, கோட்டைக்குள்போய் ஒளிந்துகொண்டான். அக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் பெரும் பஞ்சகாலமாயிருந்தது. அத்துடன்கூடக் கொள்ளை நோய்கள் பலவுமிருந்தன. அப்பஞ்சத்தாலும் நோயாலும் மகம்மதியருடைய சேனையின் பெரும்பாகம் இறக்கவே, மகம்மதியத்தலைவன் பயந்து வந்தவழியே எஞ்சிய சேனையுடன் திரும்பிவிட்டான்.

அதன் பிறகு கொஞ்சகாலம் அரசாண்டுவிட்டு 1662-ம் வருஷம் முத்து அழகாத்திரி காலஞ் சென்றான்.

---

9. சொக்கநாதநாயக்கன்

(1662—1682)

முத்து அழகாத்திரி இறந்ததும் அவன் மகன் சொக்கநாதநாயக்கன் பட்டத்திற்கு வந்தான். அப்பொழுது சொக்கநாதன் சிறுபையனாகவிருந்தான். அதனால் ராஜ்ய காரியங்களெல்லாம் முக்கிய பிரதானிகளாலும், மந்திரிகளாலுமே நடத்தப்பட்டுவந்தன. அவர்களுடைய துர்ப்போதனையால் சொக்கநாதன், மதுரைதலைநகரை விட்டுத் திருச்சிராப்பள்ளியைத் தலைநகராக மாற்றினான்.

சொக்கநாதநாயக்கனுடைய பேராசை

மகம்மதியரைத் தமிழ் நாட்டினின்றும் துரத்தியடித்துவிட்டு விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தை மீட்க வேண்டுமென்பதும் ஜிஞ்ஜிக்கோட்டையைத் தன் கைவசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்பதும் அவனுடைய ஆசை. உடனே அவன் ஜிஞ்ஜிக்கோட்டையைப் பிடிக்கும்பொருட்டுத் தளவாய் லிங்கமநாயக்கனிடம் 40,000 காலாட்படைகளையனுப்பி வெற்றி பெற்றுவரும்படி சொன்னான். படைகளுடன் சென்ற லிங்கமநாயக்கன் பகைவரிடம் லஞ்சம்பெற்றுத் தான்கைக்கொண்டகாரியத்தை நிறைவேற்றாது கெடுத்துவிட்டான்.

சதியாலோசனை

லிங்கமநாயக்கன் செய்த துரோகம் தவிர அரண்மனையில் பிரதானிகளும், மந்திரிகளும் மற்றுமுள்ள ராணுவ உத்தியோகஸ்தர்களும் சதியாலோசனை செய்து சொக்கநாதநாயக்கனுக்குத் துரோகம் செய்யத்துணிந்தார்கள். அ

[redacted]டைய ஆணைக்கு விரோதமாய் அவர்கள் குடிகளை வருத்தத்தொடங்கினார்கள். சொக்கநாதநாயக்கன் சிறுபையனாக இருந்தபடியால் அவனை யரண்மனையினின்றும் வெளியேறாதபடி கைதியைப்போல் காத்துவந்தார்கள். தங்களுடைய எண்ணத்திற்கு விரோதமாக இடப்படும் அரசனுடைய உத்திரவுகளை அரண்மனையைவிட்டு வெளியேற்றுவதேயில்லை.

சொக்கநாதன் எவ்வளவோ அவர்களை நயத்துடனும் கடையயத்துடனும் சொல்லியும் அவர்கள் கேட்கவில்லை. கடைசியாய் அவர்களை அரசன் நேரே விரோதித்துக்கொள்ளும்படி நேரிட்டது. உடனே அந்தத்துரோகிகள் லிங்கமநாயக்கனுடன் சேர்ந்துகொண்டார்கள். இந்த விஷயம் அந்தப்புரமூலமாய் அரசன் காதுக்கெட்டியது. உடனே அரசன் துணிந்து வேலைசெய்ய ஆரம்பித்தான். துரோகிகள் ஏவுதலால் ராஜ்யப் பிரஷ்டர்களாயிருந்த இரண்டு வீரர்களுக்குத் தன்நிலைமையை அறிவித்துச் சில வீரர்களுடன் இரகஸ்யமாய் அரண்மனைவந்து துரோகிகளைக் கைதிசெய்யும்படி எழுதினான். ராஜ்யப் பிரஷ்டர்களும் அரசனுவிடப்பட்ட ஆணைப்படி அரண்மனைவந்து திடீரெனத் துரோகிகளைக் கைது செய்தார்கள். மந்திரி அந்த இடத்திலேயே உயிரிழந்தான். பிரதானி கண்ணிழந்தான்.

துரோகிகளில் சிலர் இறந்த பிறகு அரசன் லிங்கமநாயக்கனைத் தண்டிக்க எண்ணினான். லிங்கமநாயக்கனோ மிகவும் பலசாலி. அவனுக்கு மகம்மதிய சேனைத்தலைவர்களின் சிநேகம் அதிகம். அதனால் சொக்கநாதநாயக்கன் தன் கோபத்தை வெளிக்காட்டாது, ... சமயத்தை எதிர்பார்த்

திருந்தான். அவனைப் பிடிப்பதற்காக அநேக முயற்சிகள் செய்தும் பயன்படாமற்போயின. இவனது சூழ்ச்சியை யறிந்த லிங்கமநாயக்கன் தப்பியோடி ஜிஞ்ஜிக்கோட்டைத் தலைவனை சகோஜியுடன் சேர்ந்துகொண்டான். சகோஜியைத் தூண்டித் திருச்சிராப்பள்ளியை முற்றுகைபோடும் படி ஏவினன். சகோஜியும் லிங்கமநாயக்கனும் சேர்ந்து 12000 காலாட்படைகளையும் 7000 குதிரைப்படைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு படையெடுத்து வந்தார்கள். சொக்கநாதனுடைய சேனையோ 50,000 காலாட்களைக்கொண்டது. சொக்கநாதநாயக்கனின் உத்தியோகஸ்தரில் சிலர் மறுபடியும் அவனை வஞ்சிக்க எண்ணினார்கள். ஆயினும் அரசனோ மனம்பதறாமல், தன்னுடைய உத்தியோகஸ்தரில் ஒருவரையும் நம்பாமல் தானே சகலகாரியங்களையும் பார்த்துவந்தான். யுத்தம் வெகு மும்முரமாய் நடந்தது. அதில் சிலர் விசுவாசத்துடன் அரசனுக்கு உதவிபுரிந்தனர். கடைசியாக லிங்கமனும் சகோஜியும் தோல்வியடைந்து தஞ்சைநகருக்கு ஓடிவிட்டார்கள்.

சொக்கநாதன் சிறுவனாயினும் அவன் மனோதைரியமும், ஆழ்ந்த ஆலோசனையும் அவனை அநேக சமயங்களில் காப்பாற்றியிருக்கின்றன. அநேகர் அவன் திறமையைக் கண்டு புகழ்ந்து அவன் சொன்னபடி நடக்கத்தொடங்கினார்கள். அவன் சுத்தவீரனென்பதும், அஞ்சாநெஞ்சன் என்பதும் எங்கும் பரவிற்று. உடனே அவன் சேனை 70,000 காலாட்களுடன் கூடியதாயிற்று. லிங்கமநாயக்கனையும் சகோஜியையும் துரத்திக்கொண்டு சொக்கநாதநாயக்கன்

[illegible]சயின்மேல் படையெடுத்துச்சென்றான். இவன் படை[illegible]ந்துவரவும், லிங்கமனும் சகோஜியும் ஜிஞ்ஜிக்கோட்டைக்கு ஓடிவிட்டார்கள். தஞ்சாவூர் அரசன் சொக்கநாதனைப் பணிந்து சமாதானஞ் செய்துகொண்டான்.

இவ்வாறு சதாகாலமும் போராயிருந்ததால் குடிகளால் நிம்மதியாய் வசிக்கமுடியவில்லை. வைசூரியும் பஞ்சமும், கொள்ளையும், கொள்ளைநோய்களும் அதிகமாயின. கடைசியாகச் சில காலம் போரில்லாமலிருந்ததால் ஜனங்கள் ஒருவாறு பயம்நீங்கி தத்தம் இருப்பிடம் வந்து தங்களது தொழில்களைச் செய்யத்தொடங்கினார்கள்.

வனமியான்

இவ்வாறு குடிகள் சுகமாக வாழ்ந்து வரும் நாளில் மறுபடியும் கஷ்டகாலம் திரும்பி அவர்களை வதைக்கத் தொடங்கிற்று. 1663-ம் வருஷம் பீஜபூர் சுல்தான் இதல்கானின் சேனாதிபதியான வனமியான் என்பவன் சேனைகளுடன் திடீரென்று தோன்றி திருச்சிராப்பள்ளியை முற்றுகையிட்டான். தஞ்சாவூர் அரசனும் வனமியானுக்கு உதவி செய்தான். சொக்கநாதநாயக்கனைத் தஞ்சமடைந்து விடும்படியாகச் சொல்லியனுப்பினார்கள். அரசன் தஞ்சமடைய மறுத்ததோடு யுத்தமும் மும்முரமாய்ச் செய்தான். கடைசியாக மகம்மதியத் தலைவன் தோற்றுப்போய்விட்டான்.

தோற்றுப்போன கோபத்தால் மகம்மதியத் தலைவன் திரும்பிப்போகும் பாதையிலுள்ள கிராமங்களை நெருப்புக்கிரையாக்கியும், கொள்ளையடித்தும், ஜனங்களைக் கொலை

செய்தும், ஸ்திரீகளை மானபங்கம் செய்தும் இன்[illegible] பலவிதமான தொந்திரவுகள் செய்துகொண்டும் தன்தே[illegible] போய்ச் சேர்ந்தான்.

மகம்மதியர் சேனை தொலைந்ததும், தஞ்சாவூர் அரசன் தனக்குதவிபுரியாது மகம்மதியனுக்கு உதவி செய்ததற்காக அவனை தண்டிக்க எண்ணி சேனையுடன் சொக்கநாதநாயக்கன் தஞ்சைமீது படையெடுத்துச்சென்றான். சென்றவன் வல்லம்கோட்டையை முதல்முதலில் கைப்பற்றினான். இதை யறிந்த தஞ்சை யரசன் சொக்கநாதனுடன் சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொண்டான்.

சேதுபதி

துருக்கருக்கு விரோதமாய்த் தனக்கு உதவிபுரியாமல் துரோகஞ் செய்த குற்றத்திற்காகச் சேதுபதியைத் தண்டிக்கும் பொருட்டுச் சொக்கநாத நாயக்கன் படையெடுத்துச் சென்று **திருப்புத்தூர், புதுக்கோட்டை, மானாமதுரை, காளையார் கோயில்** முதலான கோட்டைகளைப் பிடித்துக் கொண்டான். சேதுபதியோ சொக்கநாத நாயக்கனோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யாமல் காட்டில் போய் ஒளிந்துகொண்டான். சொக்கநாத நாயக்கனுக்குச் சேதுபதியைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்க நேரமில்லாமல் அவசர காரியமாய்த் தன் தலைநகருக்கு வரநேர்ந்தது. சமயம் பார்த்திருந்த சேதுபதி, தன் மறவர் சேனையுடன் சொக்கநாத நாயக்கனுடைய சேனையைத் தாக்கி வதைத்தான். இந்தச் சமாசாரத்தைக் கேள்விப்பட்ட அரசன் எஞ்சிய தனது சேனையைத் தலை

[illegible]த் திரும்பி வரும்படி உத்திரவிட்டான். இதனால் [illegible]யின் கர்வத்தைச் சொக்கநாதநாயக்கனால் அடக்க முடியாமற் போயிற்று.

சொக்கநாத நாயக்கன், தன் பாட்டனாகிய திருமலை நாயக்கன் கட்டிய மகாலிலிருந்த அழகிய சித்திரப்பதுமைகளை யெல்லாம் பெயர்த்து எடுத்து, தன்னால் திருச்சிராப்பள்ளியில் கட்டப்பட்ட அரண்மனைக்கு எடுத்துச் சென்றான். அதனால் திருமலை நாயக்கன் மகாலின் அழகு குறைய ஆரம்பித்தது.

நிற்க, துரோகியான லிங்கம நாயக்கனுக்கும் சொக்கநாதனுக்கும் எப்படிச் சிநேகிதமாயிற்றோ தெரியவில்லை. 1666-ம் வருஷம் லிங்கம நாயக்கன் மகளைச் சொக்கநாதன் மணஞ்செய்து கொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. லிங்கம நாயக்கன் மகளும் சொக்கநாதனும் ஒருவரை யொருவர் காதலித்து வந்ததால் அவர்களிருவருக்கும் சிநேகிதமேற்பட்டதென்று எண்ணஇடமிருக்கிறது. ஒருவேளை இதல்கான் மறுபடியும் படையெடுத்து வரப்போகிறான் என்ற வதந்தியால் ராஜதந்திரத்தை யுத்தேசித்துச் செய்திருக்கலாம் என்று ஒரு சாரார் சொல்லுகின்றனர்.

தஞ்சை யுத்தம்

1674-ம் வருஷம் தஞ்சாவூரை **அச்சுதவிஜயராகவ நாயக்கன்** அரசாண்டுவந்தான். அவனுக்கு அழகிற் சிறந்த மகள் ஒருத்தி இருந்தாள். சொக்கநாதன் அவளைத் தனக் [illegible] கல்யாணம் செய்து கொடுக்கும்படியாய்த் தூதர்களை

யனுப்பிக் கேட்டான். இருவரும் ஒரே நாயக்கர் ஜா[illegible]ராயிருந்தும் அச்சுதராகவ நாயக்கன், சொக்கநாத [illegible]னுக்குப் பெண் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான். தூது வந்தவர்களையும் அவமானப்படுத்தி யனுப்பிவிட்டான். சொக்கநாதன் தன் தூதுவரைத் தஞ்சையரசன் அவமானப் படுத்தியதை யறிந்ததும் அளவற்ற கோபமடைந்தான். தஞ்சைமேல் உடனே படையெடுத்து அவன் கர்வத்தை யடக்கி அவன் மகளையும் கவர்ந்து வர எண்ணினான். தஞ்சையரசன், சொக்கநாத நாயக்கனைப் பிறப்புச் சுத்தமில்லாதவனென்று எண்ணினதாலேயே பெண் கொடுக்க மறுத்தான்.

கோபங்கொண்ட சொக்கநாதனே பெரிய சேனையுடன் தஞ்சை மீது படையெடுத்துச் சென்றான். தஞ்சையரசன் சேனையை, வழியிலேயே சந்தித்து முறிய அடித்துத் துரத்திக்கொண்டே சென்று தஞ்சை நகரையும் முற்றுகையிட்டான். சொக்கநாதன் மறுபடியும் தூதுவர் மூலம் தஞ்சையரசனுக்கு உடனே அவன் மகளைக் கல்யாணஞ் செய்து கொடுத்தால் முற்றுகையை நிறுத்திவிடுவதாகச் சொல்லி யனுப்பினான். தஞ்சையரசனே வந்த தூதுவரை யவமானப் படுத்தியதோடு சொக்கநாதனையும் இழித்துப் பேசியனுப்பி விட்டு வீராவேசத்துடன் யுத்த சன்னத்தனாய்ப் போர் முனைக்கு வந்தான். யுத்தம் வெகு மும்முரமாய் நடந்தது.

மதுரைத் தளவாய் வெங்கடகிருஷ்ணப்பன், கோட்டையைப் பீரங்கிகளால் தகர்க்கத் தொடங்கினான். கோட்டை மதிலைச்சுற்றிலுமுள்ள அகழ்களெல்லாம் பிணங்களா[illegible]

[illegible]ந்தன. மதுரைச் சேனை, கோட்டைக்குள் நுழைந்து [illegible]சென்று அரண்மனையைச் சூழ்ந்து கொண்டன. உடனே அரண்மனை தீப்பற்றி எரிய ஆரம்பித்தது. சொக்கநாத நாயக்கன் எந்தப் பெண்ணுக்காக இந்த யுத்தஞ்செய்ய நேரிட்டதோ அந்தப் பெண் அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தி லுள்ள மற்ற ஸ்திரீகளுடன் தீயில் மாண்டாள். தஞ்சையரசன் வயது முதிர்ந்தவனா யிருந்தபோதிலும் வீராவேசத்துடன் யுத்தம் புரிந்து போர்க்களத்திலேயே மாண்டான். தான் நினைத்துச்சென்ற பெண் மாண்டதால் சொக்கநாதன் மனமுடைந்து தஞ்சையைக் காக்கும்படி ஒரு சேனையை நிறுத்திவிட்டுத் திருச்சிராப்பள்ளி வந்து சேர்ந்தான். தன்னுடைய வளர்ப்புச் சகோதரனான அழகிரி நாயக்கனிடம் தஞ்சையை ஒப்புவித்தான்.

யுத்தத்தில் மும்முரமாய்ச் சண்டை செய்த தளவாய் வெங்கடகிருஷ்ணப்பன், பிரதானி சின்னத்தம்பி முதலி, திண்டுக்கல் கோட்டைத் தலைவன் ரங்கண்ண நாயக்கன் மகன் சின்னக்காத்திரன் முதலானவர்கள் உயர்ந்த பட்டங்களும் பரிசுகளும் பெற்றார்கள்.

தான் கோரிய மங்கை தீயிலிறந்த பிறகு, சந்திரகிரியாசன் மகளான மங்கம்மாளை விவாகம் செய்து கொண்டான். மங்கம்மாள் யுக்தி புத்தி மனோ தைரியங்களில் சிறந்தவள். கணவனிடம் விசுவாசமாயும் அன்பாயுமிருந்து திருப்தியாய் நடந்துவந்தாள்.

செங்கமல நாயக்கன்

தஞ்சை யுத்தத்தில், தஞ்சையரசனை விஜயராகவ நாயக்கன் மடிந்ததும், அவன்மகன்* **செங்கமல நாயக்கன்** தப்பியோடிப் பீஜப்பூர் சுல்தான் இதில்கானைத் தஞ்சமடைந்தான். சுல்தான், தன்மகாராஷ்டிர சேனைத் தலைவனை **வெங்காஜி** (ஏகோஜி)யை அனுப்பி, தஞ்சையில் சொக்கநாதனால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் அழகிரிநாயக்கனைத் துரத்தியடித்துவிட்டுச் செங்கமல நாயக்கனிடம் ராஜ்யத்தை ஒப்புவிக்கும்படி சொன்னான்.

தஞ்சைத் தலைவன் யுத்தத்திற்குத் தயாராயிருப்பதையறிந்த வெங்காஜி பக்கத்திலுள்ள காட்டில் ஒளிந்துகொண்டு சமயம் பார்த்திருந்தான். இதன் நடுவில் தஞ்சைத் தலைவனை அழகிரி நாயக்கன் ஸ்வாதீனம் பாராட்ட ஆரம்பித்தான். அதனால் சொக்கநாத நாயக்கனுக்கும் தஞ்சையரசனுக்கும் விரோதமேற்பட்டது.

இந்நிலைமையில் 1676-ம் வருஷம் வெங்காஜி திடீரென்று தஞ்சையைத் தாக்கி, கோட்டையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அத்தோடு நில்லாமல் வெங்காஜி திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையையும் முற்றுகையிட்டான். சொக்கநாதன் கோட்டைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டான். கோட்டை பலமாயிருந்தபடியால் வெங்காஜியால் அதைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அவன் திருச்சிக் கோட்டையைப் பிடிப்பதை விட்டு விட்டு பக்கங்களிலுள்ள சிறு கோட்டைகளைப் பிடித்துத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டான். கொஞ்ச காலத்திற்

* சிலர் பேரன் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையைத் தவிர மதுரை ராஜ்யத்தின் பெரும்பான்மை வெங்காஜி வசத்தில் வந்துவிட்டன. மறுபடியும் நாடெங்கும் பஞ்சமும், கொள்ளைகளும், கொலைகளும் அதிகமாயின. ஜனங்கள் பலவிதத் துன்பங்களுக்குள்ளாயினர்.

இதல்கான் சொற்படி, வெங்காஜி தஞ்சையைச் செங்கமல நாயக்கனிடம் ஒப்புவிக்காமல், தானே அரசாளத் தொடங்கினான். வெங்காஜி காலத்தில் தேசமெங்கும் செழிப்புற்றது. விவசாயம் விருத்தியடைந்தது. நாசமடைந்த பாலங்களும், பாதைகளும் குளங்களும் மராமத்து செய்யப்பட்டன. ராமன் ஆண்டாலென்ன ராக்ஷஸன் ஆண்டாலென்ன என்ற எண்ணத்துடன், ஜனங்கள் திருப்தியடைந்திருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் இதல்கான் வெங்காஜியைத் தண்டிக்கும் பொருட்டுப் படையெடுத்து வருவதாய் ஒரு வதந்தி பரவிற்று. இதைக் கேள்வியுற்ற சொக்கநாதன் ஒரு பெரிய சேனையைத் திரட்டித் தயாராக வைத்திருந்தான். மைசூர் அரசன் மதுரை ராஜ்யத்தின் மீது படையெடுக்கச் சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டிருந்தான். 1676-ம் வருஷம் தேசமெங்கும் பெரும் குழப்பமாகவே யிருந்தது.

நிற்க, 1677-ம் வருஷத்தில் மகாராஷ்டிர வீரனை சிவாஜி என்பவன் தக்ஷணத்தை நோக்கிப் படையெடுத்து வந்தான். வந்தவன் தக்ஷிணப் பிரதேசத்தில் உள்ள அநேக கோட்டைகளை யெல்லாம் கைப்பற்றிக்கொண்டே வந்து கடைசியாகத் தஞ்சையை நோக்கிவந்தான். வரும் வழியிலுள்ள ஜிஞ்ஜிக்கோட்டையையும் பிடித்துக்கொண்டான்.

தன்னுடைய தம்பியும் தஞ்சைத் தலைவனுமான ஏகோஜியைத் தன்னை வந்து பார்க்கும்படி தூதர்கள் மூலம் சொல்லியனுப்பினான். சிவாஜி கொள்ளிடத்தின் வடகரையில் தங்கியிருந்தான். வெங்காஜி சிவாஜியைக் காணச்சென்றதும் அவனை உடனே கைதிசெய்து விட்டான். வெங்காஜி இரவில் ஆற்று வெள்ளத்திற் குதித்து நீந்தியோடி விட்டானாம். கொள்ளிடத்தின் தென்பாகங்களைச் சிவாஜி தன் வசப்படுத்திக்கொண்டான். சிவாஜி தஞ்சைமீது படையெடுத்து வருகையில் வடக்கே மொகல் சேனை தெற்குநோக்கி வருவதா யறிந்து அதை யெதிர்க்கத் திரும்பிப்போக நேர்ந்தது. போகும்போது தன் தம்பியாகிய சந்தோஜியிடம் தான் பிடித்த தேசத்தையும் சேனையையும் ஒப்புவித்து வடக்கே சென்றான்.

சிவாஜி

சிவாஜி வடக்கே திரும்பியதை யறிந்து ஏகோஜி சந்தோஜியின் சேனையைத் தாக்கிக் கொடிய போர் புரிந்தான். யுத்தத்தில் சந்தோஜி பின்னடைய நேர்ந்தது. ஆயினும் மனோதைரியத்தை யிழக்காமல், ஒரு தந்திரஞ் செய்தான். தன் சேனையில் ஒரு பாதியை குகையொன்றில் ஒளித்துவைத்துவிட்டு தான் புறங் காட்டி ஓடினான். தஞ்சைவீரர் போர்க்கோலத்துடன் தாறுமாறாய்க் கலைந்து சந்தோஜியைத் து

ரத்திக்கொண்டு குகையைக்கடந்து சென்றார்கள். குகையில் ஒளித்திருந்த சேனை தஞ்சைச்சேனையை பின்புறம் தாக்கிற்று. புறங்காட்டியோடியதாகப் பாவனைசெய்த சந்தோஜி திரும்பி முன்புறம் தாக்கினான். இவ்விதமாய்த் தஞ்சைச்சேனை இரண்டு சேனைகளின் நடுவே அகப்பட்டுத் தோல்வியடைய, மிகுந்தவர்கள் சிதறியோடினார்கள். இவ்வாறு யுக்தியினால் சந்தோஜி வெற்றியடைந்தான்.

இந்நிலைமையில், சொக்கநாதன் தஞ்சைமீது படையெடுத்து வந்தான். ஆனால் தன் சேனையில் ஒற்றுமை யில்லாததால் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் அவமானத்துடன் திருச்சிராப்பள்ளிக்குத் திரும்பிவந்துவிட்டான்.

சொக்கநாதன் சிற்றின்பத்தில் மூழ்கிவிட்டான். இளவரசனை முத்து வீரப்பன் ராஜ்ய காரியத்தை நடத்திவந்தான். பழைய உத்தியோகஸ்தர்களை யெல்லாம் தள்ளிவிட்டுத் தனக்கு வேண்டியவர்களை நியமிக்க ஆரம்பித்தான். தளவாய் வெங்கடகிருஷ்ணப்பனிடம் மாத்திரம் அவன் அதிகாரம் செல்லவில்லை. தளவாய் உத்தியோகம் தனக்கு வேண்டுமென்ற ஆசைகொண்ட கோவிந்தப்பையன் முத்து வீரப்பனுக்கு யுக்திசொல்ல ஆரம்பித்தான். இந்தநிலைமையில் மைசூர்ச் சேனை 1677-ம் வருஷத்தில் மதுரை ராஜ்யத்தின் மீது படையெடுத்து வந்தது.

சொக்கநாதனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதென்று அவனைச் சிறைப்படுத்திவிட்டு அவன் தம்பி முத்துலிங்கநாயக்கனை அரசனாக்கினார்கள். அவன் கொடிய அரசனாகவிளங்கி

னான். முத்துலிங்கநாயக்கனுடைய கொடிய ஆக்ஷியைப் பொறுக்கமுடியாதபடி ஜனங்கள் அவனைத்தள்ளிவிட்டு மறுபடியும் சொக்கநாதனை அரசனாக்கினார்கள். முத்துலிங்கன் ஓடிப்போய் **ரஸ்தம்கான்** என்னும் மகம்மதிய வீரனுடன் சேர்ந்துகொண்டு இருவருமாகத் திருச்சிராப்பள்ளியை முற்றுகைபோட்டு வசப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

ரஸ்தம்கான், தனக்குதவிசெய்த முத்துலிங்கநாயக்கனை முதல் முதலில் சிறைசெய்து தானே தலைவனானான். தலைவனான ரஸ்தம்கானுடைய கொடுமையை ஜனங்கள் பொறுக்க முடியாமல் தவித்தார்கள். இவ்வாறு இரண்டுவருஷங்கள் சென்றன.

1680-ம் வருஷம் மைசூர்ச் சேனைத்தலைவன் **குமாரையன்** திருச்சிராப்பள்ளியை முற்றுகைபோட்டான். கோட்டைக்குள் ரஸ்தம்கான் அகப்பட்டுக்கொண்டான். உடனே சொக்கநாதநாயக்கன், ரஸ்தம்கான் அவனுடைய ஆட்கள் முதலானோரைத் தாக்கி நாசஞ்செய்துவிட்டான்.

1682-ம் வருஷம் சொக்கநாத நாயக்கனது நிலைமை மிகக் கேவலமாய்விட்டது. மைசூர்ச்சேனை அச்சமயம் திருச்சிக்கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தது. சொக்கநாதனுக்கு உதவிபுரியவந்த மறவர்கள் கொள்ளை யடிக்கவும் துரோகஞ் செய்யவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். சாம்பாஜியின் தலைவனான **அரசுமலை** யொருபுரம், ஏகோஜி ஒருபுறம் சமயம்பார்த்துத் தாக்குவதற்காகக் காத்திருந்தார்கள். இந்த நிலைமையில் குமாரையனுக்கும் ஜிஞ்ஜித்தலைவனான அரசு-

மலைக்கும் கொடுமையான போர்நேர்ந்தது அதில் குமாரையன் சிறைசெய்யப்பட்டான். மைசூர்ச்சேனை ஓடத்தலைப்பட்டது. கோட்டைகளெல்லாம் அரசுமலைவசப்பட்டன.

இதுவரை அரசுமலை தன் நண்பன் என்றும், தன் ராஜ்யத்தைக்காத்துத் தன்வசம் ஒப்புவிக்க வந்தவனென்றும் சொக்கநாதநாயக்கன் எண்ணியிருந்தான் பாவம்! சொக்கநாதன் கதி மிகவும் கேவலமாயிற்று. நாடுகளை இழந்தான். சேனைகளெல்லாம் கைவிட்டோடின. செல்வமும் செல்வாக்கும் இழந்தான். கைகொடுத்துதவக்கூடிய நண்பர் எவருமில்லை. பலவிதத்திலும் கேவலமாயிற்று. சாம்பாஜி மறுபடியும் திருச்சிராப்பள்ளியை முற்றுகையிட்டான். இந்த நிலைமையில் சொக்கநாத நாயக்கன் மனமுடைந்தவனாய் 1682-ம் வருஷம் மரணமடைந்தான்.

——(0)——

10. ரங்ககிருஷ்ண முத்துவீரப்பன்

(1682—1688)

1682-ம் வருஷம் சொக்கநாத நாயக்கன் இறந்ததும் அவன் மகன் ரங்ககிருஷ்ணமுத்துவீரப்ப நாயக்கன் பட்டத்திற்கு வந்தான். அவன் பட்டத்திற்கு வரும்பொழுது வயது 15-ஆயிற்று. நாலைந்து வருஷத்திற்கெல்லாம் ராஜ்யம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நன்னிலைமைக்கு வந்துகொண்டிருந்தது.

கிழவன் சேதுபதி

இந்த நிலைமையில் இராமநாதபுரம் ஸமஸ்தானச் சரித்திரம் கொஞ்சம் அறியவேண்டியது அவசியமாகின்றது. திருமலைநாயக்கனிடம் விசுவாசமாயிருந்த சேதுபதி 36-வருஷகாலம் நாட்டையாண்டு இறந்துபோனான். அவனுக்குப் பிறகு அவன் தம்பி மகன் **ராஜசூரியன்** பட்டத்திற்கு வந்தான். மதுரைத் தளவாய் வெங்கடகிருஷ்ணப்பனுக்கும் ராஜசூரியனுக்குங் கொஞ்சம் விரோதமேற்பட்டது. வெங்கடகிருஷ்ணப்பன் ராஜசூரியனைத் தந்திரமாய்ப் பிடித்துத் திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டைச்சிறையிலடைத்துவிட்டான். பட்டத்திற்கு வந்த ஆறுமாதத்திற் கெல்லாம் ராஜசூரியன் சிறையிலேயே கொலைசெய்யப்பட்டான்.

ராஜசூரியனுக்குப்பிறகு அவனுடைய போகஸ்திரி புத்திரனான **ரகுநாதன்** பட்டத்திற்கு வந்தான். இவனுக்குக் **கிழவன் சேதுபதி** என்ற பட்டப்பெயரும் உண்டு. இவன் 36-வருஷகாலம் அரசாண்டான். பட்டத்திற்கு வந்தவுடன் தான் பட்டம்பெற வுதவியா யிருந்த இருவரைக்கொன்றுவிட்டான். தன் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட ஒரு மறவன் மகள் **காத்தாள்** என்பவளை மணஞ் செய்துகொண்டான்.

புதுக்கோட்டை ராஜ்யம்

புதுக்கோட்டை ராஜ்யத்தின் முதல் தலைவன் **சந்திரப்பன்சேர்வை,** அவனுக்குப் பிறகு பட்டத்திற்குவந்தவன் **பல்லவராயன் தொண்டமான்.** இவன் தன் நாட்டை இராமநாதபுர அதிகாரத்தினின்றும் பிரித்துத் தஞ்சாவூரு

[illegible]க நினைத்ததாக அறிந்த கிழவன்சேதுபதி அவனைத் [illegible]லைத்து விட்டுத் தன் மைத்துனனை **ரகுநாதனைத் தொண்டமான்** ஆக்கினான்.

சொக்கநாதநாயக்கன் திருச்சிக்கோட்டையில் ரஸ்தம்கான் கொடுமைக்குட்பட்டுத் தவிக்கையில், கிழவன் சேதுபதி அவனை ரஸ்தம்கான் கையிலிருந்து விடுவித்துப் **பரராஜகேஸரி,** என்ற பட்டப்பெயரும் பெற்றான். இவன் செய்த உதவிக்காக, **குமாரப்பிள்ளை** என்பவனை இராமநாதபுரம் தளவாயாகச் சொக்கநாதன் அனுப்பினான்.

முத்துவீரப்பன் மிக்க சாமர்த்தியமும் சுறுசுறுப்புமுள்ளவன். எல்லாவிஷயங்களையும் தானே கவனித்துவந்தான். ஒவ்வொரு ஸ்தலத்தையும் பார்வையிடத் தானே தனியாய் உதவி யில்லாமல் செல்வான். இவன் காலத்தில் பிறநாட்டரசர்கள் நண்பர்களாகவே யிருந்துவந்தார்கள்.

மொகல் சக்கிரவர்த்தியின் செருப்பு

மொகலாயச் சக்கிரவர்த்தி தன் செருப்பை யானையின் அம்பாரிமீது ஏற்றிச் சேனைகளுடன் தனக்குட்பட்ட சிற்றரசர் நாடுகளுக்கு அனுப்புவதுண்டு. தன் நகர் வந்ததும் சிற்றரசன் அதை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து, அரண்மனையில் தன் சிம்மாசனத்தில் செருப்பை வைத்து உபசாரங்கள் பல செய்து காணிக்கையுடனும் கப்பத்துடனும் அனுப்பவேண்டுமாம். அதேமாதிரி முத்துவீரப்பன் காலத்திலும் திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் செருப்பு ராணுவக்கோலத்துடன் வந்து [illegible]ர்ந்தது. முத்துவீரப்பன் எதிர்கொண்டழைக்காமல் தன்

தூதுவரை யனுப்பித் தான் அசௌக்கியமா யிருப்ப[illegible] செருப்பைமாத்திரம் உள்ளே அனுப்பும்படிக்கு வேண்[illegible] கொண்டான். மொகலாயத்தலைவன் சேனைகளை வெளியே நிறுத்திக்கொண்டு விட்டுச் சில முக்கியத் தலைவர்களுடன் செருப்பை அரண்மனைக்குள் அனுப்பினான். முத்துவீரப்பன் எதிர்கொண்டழைத்த மரியாதையொன்றும் செய்யாமல் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தவாறே கம்பீரமாயிருந்தான். வந்தவர்கள் கோபாவேசத்துடன் அருகில்வந்து செருப்பைச் சிம்மாசனத்தின் மீது எறிந்தார்கள். முத்துவீரப்பன் சிரித்துக்கொண்டே செருப்பைக் காலில் மாட்டிக்கொண்டு "அடே! பயல்களா! இன்னொருகாலுக்குச் செருப்பெங்கே?" என்று அலக்ஷியமாய்க் கேட்டான். முக்கியத் தலைவர்கள் அரசனை நிந்தித்துப் பேசினார்கள்.

முத்துவீரப்பன் தன்னுடைய சேனைகளைக்கொண்டு அவர்களைச் சித்திரவதைசெய்து அவமானப்படுத்தித் துரத்தி விட்டான். கோட்டைக்கு வெளியே இருந்த சைனியத்தையும் முத்துவீரப்பனுடைய சேனை நாசஞ்செய்தது.

1686-ம் வருஷம் தளவாய் வெங்கடகிருஷ்ணப்பன் அரசனுக்கு விரோதமாய்க் கலகஞ்செய்யத்தொடங்கினான். கிழவன் சேதுபதி அவனுடன் சேர்ந்துகொண்டான். ஆனால் சொக்கநாத நாயக்கனால் அனுப்பப்பட்ட இராமநாதபுரம் தளவாய் குமாரப்பிள்ளை முத்து வீரப்பன் மேலுள்ள அன்பினால் அவ்விருவரையும் பிடித்து அரசனிடம் அனுப்பவேண்டிய முயற்சிசெய்தான். இந்தச்சங்கதி தெரிந்த கிழவன் சேதுபதி குமாரப்பிள்ளையைப் பிடித்துக் கழுவிலே[illegible]

[illegible]றதோடு அவன் குடும்பத்தையும் பலவாறு ஹிம்சித்[illegible] பிறகு கிழவன் சேதுபதியும் தளவாய் வெங்கடகிருஷ்ணப்பனும் தஞ்சையினின்றும் துரத்தப்பட்ட செங்கமலநாயக்கனுடன் சேர்ந்துகொண்டு மூவரும் மதுரை மீது படையெடுத்து வந்தார்கள்.

1688-ம் வருஷம் முத்துவீரப்பன் அம்மை நோயால் இறந்துபோனான். அப்பொழுது அவனுடைய ஒரே பட்டமகிஷியான **முத்தம்மாள்** கர்ப்பவதியாயிருந்தாள். முத்துவீரப்பன் இறந்ததும் அவளும் உடன்கட்டை யேறமுயன்றாள். அவள் கர்ப்பவதியாயிருந்தபடியால் உடன்கட்டையேறக்கூடாதென்று, மற்றவர்கள் தடுத்துவிட்டார்கள். கொஞ்சநாள் சென்றபிறகு முத்தம்மாள் ஒரு பிள்ளைக் குழந்தையைப்பெற்றாள். குழந்தைபிறந்த நான்காம்நாள் முத்தம்மாள் பன்னீரைக் குடித்து, அதனால் ஜன்னிபிறந்து உயிர் துறந்தாள்.

—(0)—

11. மங்கம்மாள்

(1689—1704)

1689-ம் வருஷம் முத்தம்மாளுக்கு **விஜயரங்கச் சொக்கநாதன்** என்ற மகன் பிறந்தான். மூன்றும் மாதத்திலேயே அவனுக்குப்பட்டம் கட்டப் பட்டதாயினும், அவனுக்குப் பிரதிநிதியாக அவன் பாட்டியான **மங்கம்மாள்** ராஜகாரியங்[illegible]ளெல்லாம் பார்த்து வந்தாள்.

அரசாட்சித் திறமை

மங்கம்மாள் பெண்ணாயிருந்தபோதிலும் புத்தி, [redacted] தைரியம், ராஜதந்திரம் முதலான சிறந்த குணங்கள் வாய்ந்தவள். அவள்காலத்தில் ராஜ்யம் எங்கும் செழிப்புற்றோங்கியது. உள்நாட்டில் கலகம் விளைந்தாவது அயல்நாடுகளிலிருந்து பகைவர் படையெடுத்து வந்தாவது ராஜ்யத்தின் சீரைக் குலைக்கவில்லை. காசிமுதல் இராமேஸ்வரத்திற்கும், கன்னியாகுமரி முனைக்கும் நல்ல பாதைகளும், சாலைகளும் இவள் காலத்தில் ஏற்பட்டன. இன்னும் மங்கம்மாள் சாலைகள் என்று எங்கும் பிரசித்தி பெற்றிருப்பது யாவரும் கேட்டிருக்கலாம். வழிகளிலும் மற்ற இடங்களிலும் ஆங்காங்குச் சத்திரங்கள், சாவடிகள், கிராமங்கள், குளங்கள், கிணறுகள் முதலியன ஏற்படுத்தப்பட்டன. அந்தணர்க்கும், அறிஞர்க்கும் ஏழைகட்கும், பரதேசிகளுக்கும் விசேஷ தான தர்மங்கள் செய்துவந்தாள்.

1693-ம் வருஷம் இராமநாதபுரத்தில் கிழவன் சேதுபதி அரசாண்டுவந்தான். அக்காலத்தில் ஜான்-டி- பிரிட்டோ (John De-Britto) என்னும் பாதிரி ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்த **திரயத்தேவனைக்** கிறிஸ்தவ மதத்திற் சேர்த்து விட்டான். அப்புதியமதத்தின் விதிப்படி தன் மனைவிகளில் ஒருத்தியைத் தவிர மற்றவர்களை அவன் தள்ளிவிட்டான். அவர்களுள் ஒருத்தியாகிய **கடலை** என்பவள் கிழவன் சேதுபதியின் மருமகள். இச்செய்தியைக் கேட்ட கிழவன் சேதுபதி கோபாவேசத்துடன் ஜான்-டி- பிரிட்டோவைச் சிறைப்படுத்தி ராஜ்யத்திற் கப்பால் கொண்டுபோகச்சொல்லிக் கடைசியா

கப் பாம்பனாற்றின் கரையிலுள்ள **உறையூரிற்** சிரச்சேதஞ் செய்வித்தான்.

1697-ம் வருஷம் திருவாங்கூர் அரசன் மதுரை யரசனுக்குக் கப்பங்கட்டவில்லை. அதோடுகூட கப்பமானது நாலைந்து வருஷங்களாகப் பாக்கிநின்றது. மங்கம்மாள் அதை வசூலித்து வருமாறு தன் வடுகர் சைனியத்தை யனுப்பினாள். இச்சேனை ஆரவாய் பொழிக்கணவாய் வழியாய் * **கற்குளத்** தருகே வந்து சேர்ந்தது. திருவாங்கூர் அரசன் காரியம் மிஞ்சி விட்டதென்றறிந்து பயந்து, பலத்தால் முடியாதகாரியத்தை வஞ்சனையால் முடித்துக்கொள்ள எண்ணி, வடுகர் சேனைத்தலைவருடன் நட்புப்பாராட்டி அவர்களைக் கோட்டைக்குள் அழைத்துச் சென்றான். அப்பொழுது திருவாங்கூர் அரசனுக்கு எட்டுவீட்டுப் பிள்ளைமார் என்ற எட்டுப் பரம்பரை மந்திரிகளில் ஆகாத சிலமந்திரிகள் வலுத்தவர்களாயிருந்தனர். ஒரே கல்லால் இரண்டு குருவிகளை யடிப்பதுபோல் திருவாங்கூர் அரசன் ஒரே வஞ்சனையால் இரண்டுகாரியங்களைச் சாதித்துக்கொண்டான். வடுகர் சேனைத்தலைவருடன் கபடாலோசனை செய்து அவர்களைக் கொண்டு அம்மந்திரிகளைக் கொலைசெய்வித்தான்.

பிறகு ஒருநாள் வடுகர்சேனை பந்தோபஸ்தில்லாமல் உல்லாசமாய்க் கற்குளக்கோட்டைக்குள் திரிந்துகொண்டிரு

---

* கற்குளம் அல்லது பத்மநாபபுரம் என்ற ஊரானது திருவாங்கூரின் பழைய தலை நகராயிருந்தது. அது தற்போது நல்ல நிலைமையிலிருக்கிறது.

க்கையில் திருவாங்கூர்சேனை திடீரென்று அவர்களைத்தாக்கி, வடுகர்சேனைமுழுவதையும் ஈவு இரக்கமின்றி கொலைசெய்து விட்டது. வடுகர் சேனையில் சிலர் தப்பியோடினார்கள். இக்கொடிய செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட மங்கம்மாள் மிகுந்த கோபத்தோடு திருவாங்கூர் அரசனுக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்கக் கருதி ஒரு பெருத்த சேனையைத் தளவாய் நரசப்பையரோடு 1698-ம் வருஷம் அனுப்பினாள். தளவாய் நரசப்பையர் திருவாங்கூர் ஸமஸ்தானத்தில் பிரவேசித்துக் கடும்போர்புரிந்து வெற்றிபெற்று மிகுந்த செல்வத்துடன் திருச்சிராப்பள்ளி வந்து சேர்ந்தார்.

1700-ம் வருஷம் பூச்சே (Bouchet) என்ற பாதிரி, பிராமண மந்திரியான தளவாய் நரசப்பையரை பேட்டி பெற்றுக் காணிக்கைகள் செலுத்தி, மரியாதைபெற்றுச் சென்றார்.

தஞ்சை யுத்தம்

1700-ம் வருஷத்தில் திடீரென்று யுத்தம் ஆரம்பித்தது- அதற்குக்காரணம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. இராமநாதபுரத்திற்கும் தஞ்சைக்கும் ஏற்பட்ட எல்லைவழக்கால் இந்த யுத்தம் நேரிட்டதென்று எண்ண இடமிருக்கிறது. 1700-ம் வருஷம் தளவாய் நரசப்பையர் தன் சேனைகளுடன் காவேரியின் தென்கரையில் தங்கியிருந்தார். எதிரே வடகரையில் தஞ்சைச்சேனை காத்திருந்தது. தஞ்சைச்சேனையில் குதிரைப்படை அதிகமாயிருந்ததால் நரசப்பையர் அதை எதிர்க்கத் துணியவில்லை. சமயம்பார்த்திருந்தார். ஒரு சமயத்தில்

தஞ்சைச்சேனை பிரிந்து மதுரைச்சேனையை இருபுறமும் சூழ எண்ணிக் காவேரிநதியைத் தாண்டி வந்தது. தளவாய் நரசப்பையர் ரகசியமாய்க்காவேரியைத் தாண்டி நேருக்கு நேரே தஞ்சைச் சேனையைத் தாக்கினார். பிரிந்திருந்த தஞ்சைச் சேனை மறுபடி தங்கள் சேனையைக்காக்கவும் நகரத்தைக் காக்கவும் ஓடி வந்தது. தஞ்சைச் சேனை வரும்போது காவேரியில் திடீரென்று வெள்ளம் வந்து தஞ்சைச்சேனையில் அநேகரை அடித்துக்கொண்டு போயிற்று. நரசப்பையரும் எஞ்சிய சேனையைத்தாக்கி நாசஞ்செய்தார். பிறகு தஞ்சை மன்னன் சமாதானஞ் செய்துகொள்ள விரும்பினான். நரசப்பையர் தஞ்சையரசனுடன் சமாதானஞ் செய்துகொண்டு வெற்றிக்கோலத்துடன் ஊர் வந்து சேர்ந்தார்.

1701-ம் வருஷம் தஞ்சைமன்னனும் மதுரை மங்கம்மாளும் மைசூர் அரசனுக்கு விரோதமாய் யுத்த யுடன்படிக்கைசெய்துகொண்டார்கள். இதற்குக்காரணம், மைசூர் அரசன், காவேரிநதியின் குறுக்கே ஓர் பேரணை கட்டித் தஞ்சை திருச்சிராப்பள்ளி என்னும் நாடுகளுக்குக் காவேரியிற் போதுமான ஜலம் வாராதபடி தடுத்துவிட்டதே. இதனால் ஒரு பெரியயுத்தம் நேரிடக்கூடியதாயிருந்தது. காவேரியில் திடீரென்று பெருத்த வெள்ளம் வந்து யுத்தகாரணமான அப்பேரணையை அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டபடியால் யுத்தம் நேரவில்லை.

நரசப்பையர் மரணம்

1702-ம் வருஷம் இராமநாதபுரம் கிழவன் சேதுபதியை [illegible]ம் பொருட்டு, நரசப்பையரும் தஞ்சை மன்னனும்

தக்கசேனைகளுடன் இராமநாதபுரத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றார்கள். மறவர்கள் ராஜாபிமானத்துடனும் தேசாபிமானத்துடனும் ஜாதிக்கட்டுடனும் ஏகோபித்துக் கடும் போர்புரிந்தார்கள். அப்போரில் நரசப்பையர் உயிரிழந்தார். நரசப்பையர் மரணத்தால் மதுரை ராஜ்யத்திற்கே ஒரு பெருங் குறை யேற்பட்டது அதனால் மதுரைச்சேனை தோல்வி யடைந்தது.

அச்சையன்

நரசப்பையர் இறந்தபின் அச்சையன் என்பவர் தளவாய் ஸ்தானத்தை வஹித்துவந்தார். இவ்வாறு இரண்டு மூன்று வருஷங்கள் கழிந்தன * 1704-ம் வருஷம் **விஜயரங்கச் சொக்கநாதநாயக்கன்** பட்டத்திற்குரிய வயதினனானான். அவனிடம் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து விட்டு, மங்கம்மாள் மதுரையில் தன்னுடைய அரண்மனையில் தானதர்மங்கள் பல செய்துகொண்டு தன் காலத்தைக் கழித்து வந்தாள்.

———(0)———

12. விஜயரங்கச் சொக்கநாதன்

(1704—1731)

1704-ம் வருஷம் விஜயரங்கச்சொக்கநாதன் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொண்டான். அதேவருஷத்தில் மங்கம்மாளும் காலஞ்சென்றாள். இவன் தெய்வபக்தியும் மதவிஷய[illegible] சிரத்தையுள்ளவனும் விளங்கினான். புண்ணிய ஸ்[illegible]

* 1705-ம் வருஷ மென்றும் சிலர் அபிப்பிராயப் படுகின்[illegible].

ளுக்கு யாத்திரைசெல்வதும் விசேஷ தான தர்மங்கள் செய்வதுமாய் இவன் காலங்கழிந்து வந்தது.

1709-ம் வருஷம் அரசனுடைய ஆட்சித்திறமைக்குறைவால் மதுரை நகரிற்கலகமுண்டாயிற்று. மந்திரிகள் அரசனுடன் ஒத்து ராஜ்யபாரத்தை ஏற்கவில்லை. இவன் காலத்தில் தளவாயாயிருந்த நாரணப்பையனைத் தொலைத்து, கஸ்தூரி ரங்கநாயக்கன் தளவாய் ஆனான். அவனையும் தொலைத்து வெங்கடராகவாச்சாரியார் தளவாய் ஆனார். இவ்வாறு கொஞ்சகாலத்திற்குள் தளவாய்கள் அநேகர் மாறினமையாலும், நிர்வாக அதிகாரிகளுள் ஒற்றுமையில்லாமல் போனதினாலும் தேசம் சீர்குலைந்துவிட்டது.

பன்னிரண்டுவருஷப் பஞ்சம்

(1709—1720)

இக்காலத்தில் மறவர்நாட்டில் கொடியபஞ்சம்நேர்ந்தது. ஜனங்கள் நாட்டைவிட்டோடி மதுரை ராஜ்யத்திலும் தஞ்சை ராஜ்யத்திலும் குடியேறினார்கள்.

1710-ம் வருஷத்தில் இராமநாதபுரத்தை யரசாண்ட கிழவன் சேதுபதி மரணமடைந்தான். அவன் இறக்கும் போது அவனுக்கு வயது 80 க்கு மேலாகியிருந்தது. அவன் மனைவியரில் 47 பேர் அவனுடன் உடன்கட்டை யேறினதாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

[illegible]கிழவன் சேதுபதி இறக்குமுன் தன் போகஸ்திரீ புத்திர[illegible] பவானிசங்கரத்தேவனைத் தன் வாரிஸாய்நியமித்தான்.

ஆனால் மறவர்கள் அதை யங்கீகரிக்காததால், அவர்களிஷ்டப் படி ஸ்வீகாரபுத்திரனை **விஜயரகுநாதன்** என்றவன் சேதுபதியாய் ஏற்படுத்தப்பட்டான்.

1720-ம் வருஷத்தில் நாட்டில் பஞ்சம்நிவர்த்தியாயிற்று. அதேவருஷத்திற் கலகமுண்டாயிற்று. பவானிசங்கரத்தேவன் ஏவுதலாற் புதுக்கோட்டை அரசன் தஞ்சைமன்னனுடன் சேர்ந்துகொண்டு சேதுபதிமேற் படையெடுத்து வந்தான். விஜயரகுநாதன் அரந்தாங்கியில் அவர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிகையில் சேனையில் கொள்ளைநோய் பரவிற்று. சேதுபதி, நகருக்குத் திரும்பிவந்து சிறிது காலத்திற்குள் சந்ததியில்லாமல் இறந்துபோனான்.

மறுபடி இராமநாதபுர ஆட்சியைப் பற்றித் தாண்டத்தேவனுக்கும், பவானிசங்கரத்தேவனுக்கும் விவாதம் நேர்ந்தது. புதுக்கோட்டைத் தொண்டமானும் மதுரை யரசனும் தாண்டத்தேவனுடன் சேர்ந்துகொண்டார்கள். பவானிசங்கரன் தஞ்சையரசன் உதவியைப்பெற்றான். இரண்டு சேனைகளும் செய்த போரில் பவானிசங்கரத்தேவன் கட்சி ஜெயம்பெற்றது. பவானிசங்கரன் மறுபடியும் சேதுபதியானான்.

சிவகங்கை ஜமீன்

1729-ம் வருஷம் பவானிசங்கரத் தேவனுக்கும் சசிவர்ணப்பெரியஉடையான் என்ற ஓர் பாளையக்காரனுக்கும் விரோதமுண்டாயிற்று. சசிவர்ணன் தன் பாளையத்தி[illegible]னும் துறத்தப்பட்டுத் தஞ்சையரசனிடம் அடைக்கலம் பு[illegible]ந்து, அங்கிருந்த முன்னைய சேதுபதியின் மாமனாகிய கட்டையத்தேவனுடன் சேர்ந்துகொண்டு தஞ்சைச்சேனையின் உதவியைப்பெற்று இருவரும் பவானிசங்கரன் மேற் படையெடுத்து வந்தார்கள். உறையூரில் நடந்த போரில் பவானிசங்கரன் தோல்வியடைந்து கைதியாக்கப்பட்டான். இப்போருக்குப்பின், பாம்பாற்றுக்கு வடக்கேயுள்ள நாடுகளெல்லாம் தஞ்சையைச்சேர்ந்துவிட்டது. மீதமுள்ள நாடுகளில் ஐந்தில் மூன்று பங்கு கட்டையத்தேவனுக்கும், ஐந்தில் இரண்டு பங்கு சசிவர்ணத்தேவனுக்கும் கிடைத்தன. இதுதான் சிவகங்கை ஜமீன் எனப்படும்

1713-ம் வருஷத்திலும் 1717-ம் வருஷத்திலும் ஏற்பட்ட இரண்டு தெலுங்குத்தாம்பிரசாஸனங்களால், மதுரை ராஜ்யமானது அக்காலத்தில் சந்திரகிரி அரசாட்சிக் குட்பட்டதெனத் தெரியவருகின்றது. அச்சாஸனங்கள் மதுரைத் தேவஸ்தானத்தி லிருக்கின்றன.

1731-ம் வருஷத்தில், விஜயரங்கச் சொக்கநாத நாயக்கன் சந்ததியின்றி மரணமடைந்தான். அவன் இறக்கவும் அவன் மனைவி மீனாக்ஷி என்பவள் பட்டத்திற்கு வந்தாள்.

—— (0) ——

18. மீனாக்ஷி

(1731—1736)

1731-ம் வருஷத்தில் விஜயரங்கச் சொக்கநாதநாயக்கன் [illegible]தும் அவன்மனைவி மீனாக்ஷி வேறு சந்ததி யில்லாததி

ஞல் வாரிஸ்கிரமமாய்ப் பட்டத்திற்குவந்தாள். தனது கணவன் கொடுத்துச்சென்ற அனுமதிப்படி, ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்த வங்காருதிருமலையின் மகனை ஸ்வீகாரஞ் செய்து கொண்டாள். தனது சகோதரன் வெங்கடராயப்பெருமாள் நாயக்கன் உதவியைக்கொண்டே அரசாட்சி செலுத்தி வந்தாள்.

கட்சி

மீனாக்ஷிக்கு விரோதமாய் ஒரு கட்சி யேற்பட்டது. அதற்குத்தலைவர் தளவாய் வெங்கடராகவாச்சாரியார் என்பவரே. மீனாக்ஷியைப் பட்டத்தினின்றும் நீக்கி வங்காரு திருமலையைப் பட்டத்தில் வைக்கவேண்டுமென்பது இக்கட்சிக்காரர் கொள்கை. ராணி திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையிலிருக்கையில் திருமலையின் கட்சிக்காரர், அவளறியு முன்னர்க் கோட்டைக்குள், பலாத்காரமாய்ப் புகுந்து விட்டார்கள். அதனால் பலமான சண்டைநடந்தது சண்டையில் திருமலையையும் அவன் கட்சிக்காரரையும் தோற்கடித்துத் துரத்திவிட்டார்கள்

அக்காலத்தில் ஆற்காட்டு ராஜ்யத்தை, நவாப் தோஸ்த் ஆலிகான் அரசாண்டு கொண்டிருந்தான். அவன் தக்ஷிண தேசமுழுவதையும் தன் ஆட்சிக்குட் படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்ற பேராசை கொண்டான். உடனே தன் மூத்த குமாரனை ஸதர் ஆலிகானையும், தன் மாப்பிள்ளையும் மந்திரியுமான சந்தாஸாகிபையும் தக்க சேனையுடன் அனுப்பினான். மகம்மதியவீரர் தஞ்சையைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களால் திருச்சிராப்பள்ளியைப் பிடிக்கமுடிய

னும் தெற்கே திருவாங்கூர்வரை சென்று ஊர்களையும் பட்டணங்களையும் நாசஞ்செய்துவிட்டுத் தக்க கொள்ளைப் பொருள்களுடன் திரும்பி வந்தார்கள்.

1734-ம் வருஷம் வங்காருதிருமலை, ஸதர்ஆலிகானுடன் ஒரு இரகஸிய ஒப்பந்தஞ் செய்துகொண்டான். அதாவது மீனாக்ஷியைப் பட்டத்தினின்றும் நீக்கிவிட்டுத் தனக்குப் பட்டங்கட்டினால் அதற்குப் பிரதி யுபகாரமாய்த்தான் துருக்கர் தலைவனுக்கு முப்பதுலட்சம் ரூபாய் கொடுப்பதாய் வங்காரு திருமலை ஒப்பந்தஞ்செய்துகொண்டான்.

ஸதர் ஆலிகான் ஓர் யுக்தி செய்தான். அதாவது வங்காரு திருமலைக்கும், மீனாக்ஷிக்கும் ஏற்பட்ட மதுரை யரசாட்சியைப் பற்றிய விவாதத்தைத் தீர்த்துவைக்கவே தான் வந்திருப்பதாகவும், அதுசம்பந்தமாக இருதரப்பிலும் சாக்ஷியம் சொல்லக்கூடியவர்கள் தன் முன் ஆஜராகும்படி, பறையடிக்கச்செய்தான். இதையொன்றும் கவனியாது மீனாக்ஷி அலக்ஷியமாய் இருந்துவிட்டாள். பேருக்கு ஒரு விசாரணை நடத்துவதாகப் பாவனை காட்டி விட்டு எதிர்பார்த்தவண்ணமே, வங்காருதிருமலைக்கு அநுகூலமாய்த் தீர்ப்புச்சொல்லிவிட்டான். ஒப்பந்தப்படி வங்காரு திருமலைக்குப் பட்டங்கட்டிவிட்டு முப்பது லக்ஷரூபாயை வாங்கிவரும்படி சந்தாஸாகிபை நிறுத்திவிட்டு, ஸதர் ஆலிகான் ஆற்காட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

யம் மிஞ்சிவிட்டதென்று பயந்து, மீனாக்ஷி சந்தா ஒரு இரகஸிய ஒப்பந்தஞ் செய்துகொண்டாள்.

மீனாக்ஷி, கோடிரூபாய் கொடுத்து விடுகிறதாளன்றும், அன்[illegible] பெற்றுக்கொண்டு சந்தாஸாகிப் ஒன்றும் செய்யாமற் போய் விடுகிறது என்றும் ஒப்பந்தஞ் செய்யப்பட்டது. வஞ்சனை மிகுந்த சந்தாஸாகிப் அதற்கிணங்கினான். ஆயினும், மீனாக்ஷி அவன்மேல் சந்தேகங்கொண்டு அவனைக் கோரான்மேல் சத்தியம் செய்யச்சொன்னாள். அங்ஙனமே காவேரிக்கரையி லுள்ள தளவாய்மண்டபத்திற் சந்தாஸாகிப் சத்தியம்செய்து கொடுத்தான். சத்தியம் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தாமலிருக்கும்பொருட்டு, ஒரு செங்கல்லைப் பட்டுத்துணியால் சுற்றி அதன்மேல் சத்தியஞ்செய்து ஏமாற்றிவிட்டதாகவும் சொல்லுவதுண்டு.

சந்தாஸாகிப் இவ்வாறு மகம்மதியருடைய வேதப்புஸ்தகமாகிய கொரானை வைத்து சத்தியம் செய்துகொடுத்த பிறகு கோட்டைக்குள் விடப்பட்டான். கோட்டைக்குள் நுழைந்ததும் முதன் முதலில் அதிலுள்ள யானை குதிரைகளையும் மற்றுமுள்ள படைகளையும் தன் கைவசப்படுத்திக்கொண்டான். அத்துடன் நில்லாது கஜானாவையும் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு தன்னுடைய கெட்டஎண்ணத்தை வெளியிட்டான். சந்தாஸாகிப் மீனாக்ஷியிடம் தான் ராஜ்யத்தை கோடிரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு விற்கவரவில்லையென்றும் ராஜ்யத்தையே கைப்பற்றவந்தவனென்றும் தன் கபட எண்ணத்தை வெளிப்படையாகச் சொன்னான்.

வங்காரு திருமலையும் சந்தாஸாகிப் மீனாக்ஷியிடமிருந்து ராஜ்யத்தை கபடமார்க்கமாய்க் கவர்ந்து தனக்குக்[illegible]னென்று எண்ணியிருந்தான். சந்தாஸாகிப் [illegible]

[illegible]தோடு வங்காரு திருமலையையும் ஏமாற்றினான். [illegible]சாரத்தை யறிந்ததும் வங்காருதிருமலையும் அவன் மகனும் மதுரைக்கு ஓடி விட்டார்கள்.

பெண்பிள்ளையான ராணி மீனாக்ஷிமட்டும் கோட்டைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டாள். அச்சமயத்தில் அவளைக் காப்பாற்றுவார் ஒருவருமில்லை. சந்தாஸாகிப் மீனாக்ஷி கோட்டையை விட்டு வெளியே போய்விடாதபடி ஒருசேனையை அரண்மனை வாயிலில் காவல் வைத்துவிட்டு, மிகுந்த சேனையுடன் மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

சந்தாஸாகிப் செய்த அக்கிரமக்காரியங்களைக் கேள்விப்பட்ட மீனாக்ஷியின் கட்சியைச் சேர்ந்த இரண்டு சேனாதிபதிகளாகிய கோவிந்த ஐயரும், இராவணையரும் 8000 குதிரைப் படையுடன் எதிர்த்துச் சென்றார்கள். துருக்கருடைய சேனையும், இவர்களுடைய சேனையும் திண்டுக்கல்லுக்குப் பக்கத்தில் சந்தித்து கடும்போர் புரிந்தன. யுத்தத்தில் சந்தாஸாகிப்பே வெற்றியடைந்தான். தோற்றவர்களில் சிலர் ஓடிவிட்டார்கள், சந்தாஸாகிப் வெற்றியடைந்ததும் மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். வங்காருதிருமலை இன்னொரு படையைக்கொண்டு சென்று துருக்கர் சேனையை அம்மையநாயக்கனூரில் சந்தித்து வீராவேசத்துடன் போர்புரிந்தான். எவ்வளவு முயன்றும் வங்காருதிருமலையால் சந்தாஸாகிப்பைத் துரத்தமுடியாமற் போனதோடு தோற்றுப்போனான். உடனே வங்காருதிருமலை நகரைவிட்டு ஓடி சிவகங்கைஜமீனையடைந்து ஒளித்துக்கொண்டான். சிவகங்கைத் தலைவனும் [illegible]ருமலையை தன்னாட்டைச் சேர்ந்த வெள்ளிக்

குறிச்சியில் ஒளித்து வைக்கப்பட்டான். மதுரை [illegible] முழுதும் மகம்மதியர் வசப்பட்டுப் பாழடைந்தது.

ராஜ்யம் தன் வசப்பட்டதும், சந்தாஸாகிப் தானே மதுரை ராஜ்யத்திற்குத் தலைவனென்றும் அதிகாரியென்றும் பலரும் அறியும்படி பறை சாற்றுவித்தான். மீனாக்ஷி உயிருடன் இருக்கும்வரை யாராவது அடிக்கடி கலகஞ்செய்துகொண்டே யிருப்பார்கள் என்று எண்ணி, அவளைக் கொலைசெய்துவிட உத்தேசித்தான். சந்தாஸாகிபது எண்ணத்தை யறிந்த மீனாக்ஷி அவன்கையால் இறப்பதைவிடத் தன் கையாலேயே இறப்பது மேலென்று எண்ணி விஷம் உண்டு இறந்தாள்.

வெள்ளிக்குறிச்சியில் ஒளிந்திருந்த வங்காரு திருமலை ஸதாரா மகாராஷ்டிரர்களைத் தஞ்சமடைந்து, அவர்களுடைய உதவியை வேண்டினான். ஹைதராபாத் நிஜாம் உல்முல்க் தோஸ்த் ஆலிகானுக்குத் தக்கசிக்ஷை விதிக்கவேண்டுமென்று முன்னமேயே மகாராஷ்டிரர்களை வேண்டிக்கொண்டிருந்தான். அதற்குத்தக்கசமயம் பார்த்திருந்த மகாராஷ்டிரர்கள், வங்காருதிருமலை தங்களைத் தஞ்சமடைந்த உடனே, கர்நாடகத்தின்மீது படையெடுக்கத் தக்கசமயமும் நேர்ந்ததுஎன்று எண்ணினான். உடனே ராகோஜி போன்ஸிலேஎன்னும் மகாராஷ்டிரத் தலைவன் 60000 குதிரைப்படையையும் ஒன்றரை லட்சம் காலாட்படையையும், கொண்டு 1739-ம் வருஷம் கர்நாடகதேசத்தின்மீது படையெடுத்து வந்தான்.

ராகோஜி போன்ஸிலே படையெடுத்து வருவதையறிந்த தோஸ்த் ஆலிகான், முக்கியமான சிலகணவாய்ப் பு[illegible]

[illegible]தியர் சேனையைக் காவல் வைத்து விட்டு எதிர்பாராத இடத்தில் ஒரு ஹிந்து சேனையை நிறுத்திவைத்திருந்தான். இந்த ரகஸியத்தை ஒற்றர் மூலமறிந்த மகாராஷ்டிரத்தலைவன், ஹிந்துப் படையிருந்த இடம் சென்று, அதன் தலைவனிடம் நட்புப்பாராட்டி, ஹிந்துவுடன் ஹிந்து எதிர்க்கக்கூடாது என்றும், ஹிந்துக்களெல்லோரும் ஒற்றுமையாயிருந்து மகம்மதியரைத் துரத்தியடிக்கவேண்டுமென்றும் பலவாறு நியாய வாயிலாக எடுத்துக்காட்டினான். ஹிந்து சேனைத்தலைவனும் அதற்கு இணங்கியதோடு ராகோஜி பான்ஸிலே தன் படையோடு செல்லவும் வழிவிட்டுவிட்டார்.

புதுச்சேரிக்குப் பக்கத்தில், துருக்கர்படையும், மகாராஷ்டிரர் படையும் சந்தித்தன. கோரமான யுத்தம் நடந்தது. இருபக்கத்திலும் அநேகர் மாண்டனர். மகம்மதிய சேனைத்தலைவனை தோஸ்த்ஆலிகான் சண்டையில் மடிந்தான். தலைவன் இறக்கவே மாலுமியில்லாக் கப்பல்போலத் துருக்கர் சேனையானது சிதறத் தொடங்கி யோடத் தலைப்பட்டது. இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு ஸதர் ஆலிகான் தன் சேனையுடன் அவ்விடம் வந்தான். தன் தகப்பன் தோற்றதோடு யுத்தத்தில் மடிந்தான் என்பதையறிந்த ஸதர்ஆலிகான் பயந்து வேலூருக்கு ஓடிவிட்டான். ராகோஜி பான்ஸிலே, ஸதர் ஆலிகானை வேலூர்வரை துரத்திச் சென்று, தங்களுக்கு அவன் ஒருகோடி ரூபாய் கொடுக்கவேண்டு மென்றும், தஞ்சை, மதுரை ராஜ்யங்களை அதனதன் உரியவர்களிடம் விட்டுவிடவேண்டுமென்றும் உடன்படிக்கை செய்தான்.

[illegible]டன்படிக்கைக்குத் திருச்சிராப்பள்ளியைக்காத்துக் [illegible]ருந்த சந்தாஸாகிப் அதற்கிணங்கவில்லை. உடனே

ராகோஜி பான்ஸிலே சேனையுடன் திருச்சிராப்ப[redacted] முற்றுகையிட்டான். பாதாசாகிப் தன் சகோதரனை சந்தா ஸாகிப்புக்கு உதவி புரியவந்தான். ஆனால் யுத்தத்தில் மடிந்தான். 1741-ம் வருஷம் மகாராஷ்டிரர்கள் திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையைப்பிடித்துக் கொண்டு சந்தாஸாகிப்பைச் சிறைப்படுத்தி ஸதாராவுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். ராகோஜி பான்ஸிலே அவசரமாய் ஸதாராவுக்குப் போக நேர்ந்தது. வங்காருதிருமலையோ அரசாளத் திறமையற்று ஓடி ஒளிந்து விட்டான். ஆற்காட்டு நவாப்பைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆளமுடியவில்லை. இந்நிலைமையில் 1741-ம் வருஷத்திற்குப் பிறகு மதுரை ராஜ்யமானது சிதறி, பலவீரர்களாற் பங்கு போட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. அக்காலத்தில் மதுரைத்தேசம் முழுதும் பஞ்சம், கொலை, கொள்ளை, நோய் முதலான பலதுன்பங்களுக்கு இரையாயிற்று.

இத்துடன் நாயக்கர்களுடைய ராஜ்ய ஆதிக்கியமானது மதுரை ராஜ்யத்தில் முடிவடைந்தது.

அனுபந்தம்

நாயக்க மன்னருக்குள், ஆட்சிமுறையிலே ஒரு முறை நெறிப்பட்டு வந்ததாகத் துணிய இடமில்லை; துணியா திருக்கவும் கூடவில்லை. நாயக்கமன்னருக்குள் மூத்தமகனே பட்டத்துக்கு உரியவன். புத்திரப் பேறில்லா அரசன் சுவீகாரம் செய்துகொண்டதும் உண்டெனத் தெரிகிறது. அன்றியும் இறந்துபட்ட மன்னனுடைய மனைவியாகிய விதந்து அரசாண்டதுமுண்டு. இவற்றால் அரசுரிமை ஒரு மன்னனுக்குப் பின் அவன் மகனுக்கோ அல்லது மகனில்லையாயின், மனைவிக்கோ அல்லது சுவீகார புத்திரனுக்கோ உண்டு என்பது அறியக் கிடக்கின்றது.

அரசன் இறக்க அவன் மகன் சிறுவனாயின், அரச காரியங்களை ,அரசி, அச்சிறுவன் பெயரால் நிர்வகித்தது முண்டெனத்தெரிகிறது. அரசனும் அரசியும் இல்லாத காலத்து அச்சிறுவனே அரசனாக, அவன் மந்திரிபிரதானியர் அரச காரியங்களை மேற்பார்த்து வந்தார்கள் என்பது சொக்கநாத நாயக்கன் வரலாற்றால் அறியக் கிடக்கின்றது.

ராஜ்யம் காரணமாக சிற்றரச குடும்பத்துள்ளார் இருவருக்குள் கலகம் நேரிடுமேயானால் பேரரசன் தான் தலையிட்டு அரசுக்குரியாரை நியமித்தலும் உண்டென்பது இராமநாத புரக்கலகத்தால் அறிகிறோம். இன்னும் அவ்வரலாற்றாலே அரசனாயிருத்தற்குரிய ஆற்றலும் அறிவும் குடிகளுடைய [redacted]கிப்புமில்லாத சிற்றரசனைப் பேரரசன் நீக்கித் தகுதி

யுடையவனும், அக்குடும்பத்தில் உதித்தவனுமான ஒருவனை அரசனாக நியமிக்கலாம் என்பது தெளிவாகிறது.

பேரரசரான நாயக்கமன்னர், தம் கீழ் அநேகரைப் பாளையக்காரர் என்னும் பெயருடைய சிற்றரசராக்கி ஆண்டனர். அப்பாளையக்காரர் நாயக்க மன்னருக்கு அவசியம் நேரிட்டபோது படையுதவிப் போர்த்துணையாகவேண்டும். அங்ஙனம் போர்த்துணையாகி உதவிய பாளையக்காரருக்கு நாயக்கமன்னர்கள் சிறப்புப்பட்டங்கள் வழங்கியதுண்டு. பட்டங்களோடு சில ஊர்களையும் சன்மானமாகத்தருவதும் வழக்கம். நாயக்கமன்னர்கள் தாங்கள் அயல் நாட்டரசை வென்றதுண்டாயின் அங்குத் தங்கள் உறவினன் ஒருவனைப் பிரதிநிதியாக நியமித்து அவன் மூலமாய் அதனை யாண்டு வந்ததுமுண்டெனத் தெரிகிறது. அது கண்டிப் பிரதிநிதியாகக் கிருஷ்ணப்பநாயக்கன் தன் மைத்துனனை விஜய கோபால நாயக்கனை அனுப்பியது கொண்டு அறியப்படும்.

நாயக்கமன்னர்கள் ஆட்சியிலே அரசன் தான் தலைவன். அவனிட்டதே சட்டம். அவனை கட்டுப்படுத்த சட்டதிட்டமொன்றும் கிடையாது. தன்னுடைய இஷ்டம் போல மன்னன் பொருளாதிகளைச் செலவு செய்யலாம். அப்படிக் கிருந்ததனாலே தான் அவர்களால் அளவிலாத் திருப்பணிகளும் அழகிய கட்டிடங்களும் தான தருமங்களும் முடிக்க இடமுண்டாயிற்று. தங்கள் ஆதீனத்திலே எல்லா அதிகாரங்களும் இருந்தபோதிலும், அவர்கள் தங்கள் நாட்டிற்கு நன்மை பயக்கும் காரியங்களைச் செய்யத் தவறிவிட்டார்களில்லை. அது பாராட்டத்தக்கதே யாகும்.

நாயக்கமன்னர்கள் தங்களுக்கு மந்திரியாகத் தக்கவர்களைத் தாமே தெரிந்தெடுத்துக்கொள்வர் அந்த மந்திரிகளே சேனைத்தலைவர்களாய் அமைவதும் உண்டு. அரசன் தான் எவ்வளவு சுதந்திர புருஷனானாலும் தன் மந்திரியைக் கலந்தாலோசியாமல் எக்காரியமும் செய்வதில்லை. ஆலோசனை சொல்லும் தோரணையில் மந்திரி; ராணுவ தோரணையில் அவன் தளவாய் என்னும் பெயரினன். இதனாலே நாயக்க மன்னர்கள், தங்கள் கீழ் அரசகாரியங்களை நிர்வகிப்பார்க்குத் தனித்தனிப் பட்டப்பெயர்கள் கொடுத்து ஆண்டனர் என்பது தெரியவருகிறது.

நாயக்கமன்னர்கள் தங்கள் மந்திரி பிரதானியாக அநேகமாய்ப் பிராமணர்களையே கொண்டார்கள் என்று இவ்வரலாற்றால் அறிகிறோம். அந்த மந்திரிகளின் பெயர்களை நோக்குமிடத்து அவை "சிந்தை துணிந்த தெலுங்கருடைய" பெயர்களாகக் காணப்படுகின்றன. அதனால் தெலுங்கராகிய நாயக்கமன்னர் தெலுங்கரை அநுசரித்து, அரசகாரியங்களை நிர்வகித்தார்கள் என்பது புலனாகிறது.

நாயக்க மன்னர்கள் பல மனைவியரை மணந்து கொண்டார்கள் என்பதும், அவர்கள் காலத்தே உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் உண்டென்பதும் தெரியவருகின்றன.

அவர்கள் கல்வி விஷயத்தில் கவனக்குறையுடையரெனச் சொல்லுமாறில்லை. திருமலை நாயக்கர் காலத்திலே தான் குமரகுருபரஸ்வாமிகள் சிறப்புற்று விளங்கியது. …ட்சியம்மை குறமே திருமலை நாயக்கர் தமிழபிமான

முடையவர் எனக்காட்டும். குற்றாலக்குறவஞ்சி என்னும் நூலைப்பாராட்டி நிலம் சன்மானித்தவரும் நாயக்கமன்னரே யன்றோ? ஆரியநாயக முதலியாரின் தமிழருமை அறியா தார் யார்?

நாயக்க மன்னர்கள் வைணவரே யாயினும் மீனாட்சி சுந்தரேசுவரரையே குலதெய்வமாகக் கொண்டு விட்டனர். எனினும் அவர்கள் பிறமதத்தவர்க்கு அம்மதத்தவர் நெறி கடவாதவரையில் யாதொரு தீங்கும் செய்திலர் என்பது தெரிகிறது.

நாயக்க மன்னர்கள் சிற்பத் தொழிலிலே மிகவும் மோகமுடையர் என்று தான் சொல்லவேண்டும். அவர்களு டைய மகத்தான வேலைப்பாடுகள் அமைந்த கட்டிடங்களே அவர்களுக்குச் சிற்பக் கலையிலிருந்த பிரியத்தை இனிது காட்டும்.

குடிகள் தங்கள் குறைகளை அரசனிடம் நேரே சென்று தெரிவிக்கலாம். அரசனே அப்பீல் கோர்ட்டு. அறங் கூறவையத்தார் அவர்கள் காலத்திலே உண்டெனக்கிடை யாது. பஞ்சாயத்துக் கோர்ட்டுகளே உண்டு.

நாயக்க மன்னர்கள் குடிகளுடைய வசதிகளை மிகவும் கவனித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் புதுக்கிய குளங் களும், உண்டாக்கிய சாலைகளும், நிறுவிய வைத்தியசாலை களும் போல்வன இனிது புலப்படுத்துகின்றன. விரிப்பிற் பெருகும்.

மதுரை நாயக்கஅரசர்களின் கொடிவழி

- நாகமநாயக்கன்—1559
  - விசுவநாதநாயக்கன் 1559—1563
    - குமாரகிருஷ்ணப்ப நாயக்கன் 1563—1573
      - கிருஷ்ணப்ப(பெரியவீரப்ப) நாயக்கன் 1573—1595
        - லிங்கய (குமாரகிருஷ்ணப்ப) நாயக்கன் 1595—1602
          - முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயக்கன் 1602—1609
            - முத்துவீரப்ப நாயக்கன் 1609—1623
        - விசுவப்பன் என்ற விசுவநாத நாயக்கன் III 1595—1602
      - விசுவநாத நாயக்கன் II 1573—1595

சென்னை-600 008.
149481
V21195 2
W32

திருமலை நாயக்கன்
1623—1659
|
முத்து அழகாத்திரி
1659—1662
|
சொக்கநாத நாயக்கன்
1662—1682
|
ரெங்ககிருஷ்ண முத்து வீரப்பன்
1682—1688
|
(ரெங்ககிருஷ்ண முத்து வீரப்பன் மகனுக்காக
அவனுடைய தாயாராகிய) மங்கம்மாள்
1689—1704
|
(ரெங்ககிருஷ்ண முத்து வீரப்ப நாயக்கன் மகன்)
விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கன்
1704—1731
|
(விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கன் மனைவி)
மீனாக்ஷி
1731—1736

இத்துடன் நாயக்கவமிசம் முடிவடைந்தது.

3/1920

எமது புதிய பிரசுரங்கள்

1. கதா மஞ்சரி மலர் I
மூன்றாவது வகுப்புக்கு உரியது 0—3—0

2. கதா மஞ்சரி மலர் II
நான்காவது வகுப்புக்கு உரியது 0—4—0

3. கதா மஞ்சரி மலர் III
ஐந்தாம் வகுப்புக்கு உரியது 0—5—0

4. கதா கற்பகம் மலர் I
முதல் பாரத்திற்கு உரியது 0—6—0

5. கதா கற்பகம் மலர் II
இரண்டாவது பாரத்திற் குரியது 0—7—0

6. கதா கற்பகம் மலர் III
மூன்றாம் பாரத்திற்கு உரியது 0—8—0

இவைகள் பெரிய தமிழ் வித்வான்களாலும் கலாசாலை அதிகாரிகளாலும், கல்வி இலாகா இன்ஸ்பெக்டர்களாலும், பாடசாலை மாணவர்க் கேற்றவாறு தக்க நடையிலெழுதப் பெற்றவை.

வி. சு. சுவாமிநாதன், மதுரை.

ஆர். வி. நாதன் பிரதர்ஸ், திருவல்லிக்கேணி.